

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 27ης Ιουνίου 1991 *

Περιεχόμενα

A — Το ιστορικό της διαφοράς	II-415
B — Η διαδικασία	II-420
Γ — Επί των αιτημάτων ακυρώσεως του προσφεύγοντος	II-423
1. Επί του αιτήματος ακυρώσεως της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88	II-424
α) Επί του παραδεκτού του αιτήματος	II-424
αα) Επί της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας	II-424
ββ) Επί του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος	II-425
β) Επί των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως	II-426
αα) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως	II-427
ββ) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ	II-431
γγ) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και την παράβαση των άρθρων 7 και 29 του ΚΥΚ	II-433
δδ) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης	II-437
2. Επί του αιτήματος ακυρώσεως της διαδικασίας του διαγωνισμού CJ 32/88	II-441
α) Επί του παραδεκτού του αιτήματος	II-441
β) Επί των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματος	II-444

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

VALVERDE MORDT ΚΑΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

αα) Επί των αλυσιτελών λόγων ακυρώσεως	II-444
ββ) Επί του λόγου ακυρώσεως που αφορά τη σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 32/88	II-446
γγ) Επί των δύο λόγων ακυρώσεως που στηρίζονται στον ισχυρισμό ότι η εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής επιλογή των θεμάτων των εξετάσεων του διαγωνισμού CJ 32/88 συνιστούσε κατάχρηση εξουσίας και « σοβαρό σφάλμα »	II-450
δδ) Επί της αιτιολογίας της αποφάσεως	II-456
3. Επί του αιτήματος ακυρώσεως των αποφάσεων διορισμού που ελήφθησαν βάσει του διαγωνισμού CJ 32/88	II-458
Δ — Επί των αιτημάτων της αγωγής αποζημιώσεως	II-458
1. Επί του αιτήματος « να υποχρεωθεί η ΑΔΑ να αναγνωρίσει ότι δεν υπήρχε λόγος να υποχρεώσει τον προσφεύγοντα να συμμετάσχει στον διαγωνισμό » CJ 32/88	II-458
α) Επί του παραδεκτού	II-458
β) Επί της ουσίας	II-460
2. Επί του αιτήματος του αναδρομικού διορισμού του προσφεύγοντος ως νομικού αναθεωρητή από 1ης Σεπτεμβρίου 1988	II-461
3. Επί του αιτήματος της καταβολής της διαφοράς αποδοχών	II-462
α) Επί του παραδεκτού	II-462
β) Επί της ουσίας	II-462
4. Επί του αιτήματος της επιδικάσεως του συμβολικού ποσού του ενός ECU προς ανόρθωση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων	II-464
α) Επί του παραδεκτού	II-464
β) Επί της ουσίας	II-465
Ε — Επί των δικαστικών εξόδων	II-466

Στην υπόθεση T-156/89,

Íñigo Valverde Mordt, πρώην υπάλληλος του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και νυν υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Λουξεμβούργου, εκπροσωπούμενος από τη **María Luisa González García-Pando**, δικηγόρο Μαδρίτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη διεύθυνση του προσφεύγοντος, 75, avenue Pasteur,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τον **Francis Hubeau**, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενο από τον **Santiago Muñoz Machado**, δικηγόρο Μαδρίτης, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Δικαστηρίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος σε θέση νομικού αναθεωρητή, την επιβολή στο Δικαστήριο της υποχρεώσεως να προαγάγει τον προσφεύγοντα σε θέση νομικού αναθεωρητή, την ακύρωση του διαγωνισμού CJ 32/88 και διαφόρων αποφάσεων που ελήφθησαν στο πλαίσιο του διαγωνισμού αυτού, καθώς και την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και ανόρθωση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη ο προσφεύγων,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, H. Kirschner και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 5ης Δεκεμβρίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Α — Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Δικαστήριο), προκειμένου να συγκροτήσει, κατά την προσχώρηση της Ισπανίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες, το ισπανικό μεταφραστικό τμήμα του, διοργάνωσε δύο γενικούς διαγωνισμούς βάσει τίτλων και εξετάσεων. Ο διαγωνισμός CJ 12/85 αφορούσε την πρόσληψη γλωσσομαθών νομικών του βαθμού LA 6, ενώ ο διαγωνισμός CJ 11/85 αφορούσε την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις νομικών αναθεωρητών της σταδιοδρομίας LA 5/4.
- 2 Ο προσφεύγων συμμετέσχε και στους δύο διαγωνισμούς. Πέτυχε στις εξετάσεις του διαγωνισμού CJ 12/85, αλλά απέτυχε τις γραπτές δοκιμασίες του διαγωνισμού CJ 11/85. Κατά την προφορική εξέταση του διαγωνισμού CJ 12/85, τον Μάιο του 1986, ο πρόεδρος της Διευθυντικής Επιτροπής M. Kögler, ο οποίος, την εποχή εκείνη, ήταν διευθυντής της Διευθύνσεως Μεταφράσεως, πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι μπορούσε να προαχθεί ταχέως στην ανώτερη σταδιοδρομία (LA 5) αν προσλαμβάνονταν σε σύντομο χρονικό διάστημα. Στις 16 Σεπτεμβρίου 1986, ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία ως δόκιμος γλωσσομαθής νομικός. Με την απόφαση περί διορισμού του κατετάγη στο τρίτο κλιμάκιο του βαθμού LA 6, με επόμενη προαγωγή κατά κλιμάκιο την 1η Σεπτεμβρίου 1988. Κατόπιν μιας ιδιαίτερα ευνοϊκής εκθέσεως βαθμολογίας κατά το πέρασ της περιόδου δοκιμασίας, ο προσφεύγων μονιμοποιήθηκε από 16 Ιουνίου 1987.
- 3 Επειδή στον διαγωνισμό CJ 11/85 δεν υπήρξαν αρκετοί επιτυχόντες ώστε να καλυφθεί το σύνολο των κενών θέσεων αναθεωρητή στο ισπανικό μεταφραστικό τμήμα, κινήθηκε διαδικασία επιλογής για να προταθεί στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) μια σειρά ονομάτων με σκοπό να κληθούν, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), τρεις γλωσσομαθείς νομικοί να καταλάβουν προσωρινά θέσεις νομικών αναθεωρητών. Αυτή η άτυπη διαδικασία, η οποία κινήθηκε, κατόπιν οδηγιών του Διευθυντή Μεταφράσεως, από τον J. Elizalde, ασκούντα καθήκοντα προϊσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος, χωρίστηκε σε δύο φάσεις.
- 4 Πρώτον, εκτιμήθηκαν τα προσόντα των υποψηφίων βάσει ορισμένων κριτηρίων αφορώντων, αφενός, τους τίτλους και την προηγούμενη πείρα τους και, αφετέρου, την

αξιολόγηση της εργασίας τους από τους μόνιμους αναθεωρητές και τον ασκούντα καθήκοντα προϊσταμένου του τμήματος. Τα κριτήρια αυτά ανακοινώθηκαν στους ενδιαφερομένους με το από 11 Νοεμβρίου 1986 έγγραφο του ασκούντος καθήκοντα προϊσταμένου, που διανεμήθηκε στους γλωσσομαθείς νομικούς του τμήματος και τους καλούσε να υποβάλουν υποψηφιότητα για την προσωρινή άσκηση καθήκοντων αναθεωρητή. Σύμφωνα με το υπηρεσιακό αυτό σημείωμα, η εν λόγω διαδικασία προσωρινής αναθέσεως καθήκοντων « θα κατέληγε σε προαγωγή μετά την πάροδο της διετίας που προβλέπεται από τον ΚΥΚ ». Στις 29 Ιανουαρίου 1987, ο ασκών καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος παρέδωσε στον Διευθυντή Μεταφράσεως υπόμνημα με τον κατάλογο των επιλεγέντων βάσει των ανωτέρω προσόντων ατόμων, στο οποίο πρώτο ήταν το όνομα του προσφεύγοντος. Στην πρόταση αυτή δεν δόθηκε, ωστόσο, συνέχεια.

- 5 Αντιθέτως, άρχισε η δεύτερη φάση της διαδικασίας, κατά την οποία οι εκ μέρους του ασκούντος καθήκοντα προϊσταμένου προταθέντες προς τούτο αφιέρωναν μέρος του χρόνου εργασίας τους στην αναθεώρηση. Επί τέσσερις περίπου μήνες, την εργασία αυτή επέβλεπαν και αξιολογούσαν οι μόνιμοι αναθεωρητές και ο ασκών καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος. Κατά το πέρας της φάσεως αυτής, το όνομα του προσφεύγοντος και πάλι περιελήφθη πρώτο στον κατάλογο των υποψηφίων που προτεινονταν από τον ασκούντα καθήκοντα προϊσταμένου για να ασκήσουν προσωρινά τα καθήκοντα νομικού αναθεωρητή. Με απόφαση της ΑΔΑ της 7ης Αυγούστου 1987, ο προσφεύγων κλήθηκε να καταλάβει προσωρινά, από 1ης Ιουλίου 1987, θέση νομικού αναθεωρητή.
- 6 Εν τω μεταξύ, στις 27 Μαΐου 1987, το Δικαστήριο δημοσίευσε τρίτη προκήρυξη διαγωνισμού, για τον εσωτερικό διαγωνισμό βάσει τίτλων CJ 24/86, για την πρόσληψη προϊσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος. Τον Σεπτέμβριο του 1987, ο προσφεύγων περιελήφθη στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού αυτού. Σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού, ο πίνακας αυτός θα ίσχυε επί ένα έτος από της ημερομηνίας καταρτίσεώς του, η δε ισχύς του μπορούσε να παραταθεί.
- 7 Την ίδια εποχή δημοσιεύθηκε επίσης η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 66/87, για την πλήρωση τριών θέσεων νομικών αναθεωρητών ισπανικής γλώσσας. Στις 2 Σεπτεμβρίου 1987, ο προσφεύγων υπέβαλε την υποψηφιότητά του για μία από τις θέσεις αυτές.
- 8 Στις 18 Μαρτίου 1988, ο προσφεύγων είχε συνέντευξη με τον νέο προϊστάμενο του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος J. Cervera, κατά τη διάρκεια της οποίας υποστή-

ριξε ότι επιβαλλόταν να ληφθεί απόφαση σχετικά με τις τρεις αυτές θέσεις πριν από το πέρας της περιόδου της προσωρινής ασκήσεως καθηκόντων αναθεωρητή, η οποία έληγε, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, την πρώτη Ιουλίου 1988. Μερικές ημέρες αργότερα, του δόθηκε η απάντηση ότι επρόκειτο να προκηρυχθεί διαγωνισμός για την πλήρωση των κενών αυτών θέσεων, χωρίς να διευκρινίζεται αν επρόκειτο για διαγωνισμό βάσει τίτλων ή για διαγωνισμό βάσει τίτλων και εξετάσεων. Η περίοδος, πάντως, της προσωρινής αναθέσεως καθηκόντων αναθεωρητή έληξε χωρίς να έχει δημοσιευθεί προκήρυξη διαγωνισμού. Ο προσφεύγων εξακολούθησε, ωστόσο, να ασκεί καθήκοντα αναθεωρητή και να εισπράττει, για τον λόγο αυτό, τη διαφορά αποδοχών που προβλέπεται στο άρθρο 7 του ΚΥΚ.

- 9 Στις 17 Ιουνίου 1988, ο προσφεύγων απήθυνε σημείωμα προς τον E. Fell, νέο Διευθυντή Μεταφράσεως, με το οποίο τον παρακαλούσε να παρέμβει στην ΑΔΑ προκειμένου να δοθεί ευνοϊκή συνέχεια στην υποψηφιότητά του. Στις 4 Ιουλίου 1988, ο Διευθυντής Μεταφράσεως του απάντησε ότι δεν μπορούσε να προτείνει τον διορισμό του ως νομικού αναθεωρητή. Υποστήριξε, αφενός, ότι ο προσφεύγων δεν είχε την απαιτούμενη αρχαιότητα, σύμφωνα με το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, για να προαχθεί και, αφετέρου, ότι ανεξαρτήτως της επιτυχίας του στον διαγωνισμό που είχε διοργανωθεί για την πρόσληψη προϊσταμένου τμήματος στον βαθμό LA 3 έπρεπε να συμμετάσχει σε διαγωνισμό προκειμένου να διορισθεί ως νομικός αναθεωρητής.
- 10 Την 1η Σεπτεμβρίου 1988, ο προσφεύγων έφθασε στο τέταρτο κλιμάκιο του βαθμού LA 6. Λίγο αργότερα, δημοσιεύθηκε ανακοίνωση κενής θέσεως που αφορούσε μια τέταρτη θέση νομικού αναθεωρητή ισπανικής γλώσσας. Με το σημείο IV της εν λόγω ανακοινώσεως, καλούνταν οι μετατάξιμοι ή προαγώγιοι υπάλληλοι που ενδιαφέρονταν για τη θέση αυτή να υποβάλουν υποψηφιότητα. Κατά το σημείο V της ίδιας ανακοινώσεως, οι λοιποί μόνιμοι και μη μόνιμοι υπάλληλοι του Δικαστηρίου μπορούσαν να εκδηλώσουν ενδιαφέρον για τη θέση αυτή. Στις 28 Οκτωβρίου 1988, ο προσφεύγων απήθυνε σημείωμα προς τον προϊστάμενο του τμήματος προσωπικού του Δικαστηρίου, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στο εν λόγω τμήμα στις 3 Νοεμβρίου, το οποίο είχε ως εξής:

« Σύμφωνα με την ανωτέρω ανακοίνωση κενής θέσεως, λαμβάνω την τιμή να σας υποβάλω την υποψηφιότητά μου για τη θέση νομικού αναθεωρητή ισπανικής γλώσσας. »

- 11 Προτού προκηρύξει διαγωνισμό για την πρόσληψη νομικών αναθεωρητών ισπανικής γλώσσας, το Δικαστήριο συμβουλευθήκε, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, του

παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, την επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως. Η επιτροπή αυτή, με γνωμοδότηση της 3ης Αυγούστου 1988, αντετάχθη στην προκήρυξη διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων και ζήτησε από την ΑΔΑ να εξετάσει τη δυνατότητα καλύψεως των θέσεων αναθεωρητή με προαγωγή. Στις 25 Οκτωβρίου 1988, το Δικαστήριο, ωστόσο, δημοσίευσε προκήρυξη του γενικού διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88. Η προκήρυξη του διαγωνισμού προέβλεπε ότι, κατά τις γραπτές εξετάσεις, οι υποψήφιοι θα έπρεπε να μεταφράσουν « νομικά κείμενα ».

- 12 Η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού αυτού συγκροτήθηκε από τους Fell, διευθυντή της Διευθύνσεως Μεταφράσεως, ο οποίος είχε ως μητρική γλώσσα τα γερμανικά, Cervera, προϊστάμενο του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος, και Dastis, εισηγητή σε γραφείο δικαστή, με μητρική γλώσσα τα ισπανικά, ο οποίος διορίστηκε από την επιτροπή προσωπικού.
- 13 Ο προσφεύγων υπέβαλε την υποψηφιότητά του στον διαγωνισμό στις 24 Νοεμβρίου 1988. Με σημείωμα της 29ης Νοεμβρίου 1988, το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου διαβίβασε στον πρόεδρο της εξεταστικής επιτροπής τον κατάλογο των υποψηφίων του διαγωνισμού. Στις 7 Δεκεμβρίου 1988, η εξεταστική επιτροπή έκανε δεκτούς όλους τους υποψηφίους στις γραπτές εξετάσεις, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν στις 14 Δεκεμβρίου 1988. Μεταξύ των υποχρεωτικών δοκιμασιών, υπήρχε η μετάφραση, προς τα ισπανικά, ενός κειμένου στη γαλλική γλώσσα που αφορούσε μια ειδική μορφή ενεχύρου και τα αποτελέσματά της.
- 14 Στις 16 Δεκεμβρίου 1988, η διοίκηση διαβίβασε στον πρόεδρο της εξεταστικής επιτροπής τα γραπτά των υποψηφίων, τα οποία δεν περιείχαν την ένδειξη του ονόματος του υποψηφίου αλλά έναν αριθμό. Η εξεταστική επιτροπή βαθμολόγησε τον προσφεύγοντα, τα γραπτά του οποίου έφεραν τον αριθμό 50, με τον βαθμό 12 στα 20 για τη δοκιμασία της μεταφράσεως από τα γαλλικά και, εφαρμόζοντας τους συντελεστές που προέβλεπε η προκήρυξη του διαγωνισμού, με συνολικό βαθμό 95 μονάδες για το σύνολο των γραπτών εξετάσεων. Ο προσφεύγων, λαμβάνοντας τις ελάχιστες απαιτούμενες προς τούτο μονάδες, έγινε δεκτός στην προφορική εξέταση, μετά το πέρας της οποίας οι μονάδες με τις οποίες βαθμολογήθηκε για το σύνολο των υποχρεωτικών δοκιμασιών ανήλθαν σε 124, ήτοι 62 % του ανωτάτου αριθμού μονάδων που προβλεπόταν για τις δοκιμασίες αυτές. Σύμφωνα με την προκήρυξη του διαγωνισμού, στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού θα εγγράφονταν μόνον οι υποψήφιοι που θα είχαν συγκεντρώσει τουλάχιστον το 65 % των μονάδων για το σύνολο των υποχρεωτικών δοκιμασιών. Με σημείωμα του τμήματος προσωπικού του καθού οργάνου, της 2ας Φεβρουαρίου 1989, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι, « κατόπιν των αποτελεσμάτων σας για το σύνολο των δοκιμασιών, η εξεταστική επιτροπή δεν μπορεί να σας εγγράψει στον πίνακα επιτυχόντων ». Ο πίνακας αυτός περιελάμβανε τρεις επιτυχόντες.

- 15 Στις 28 Φεβρουαρίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση βάλλοντας ιδίως κατά της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής να μην τον εγγράψει στον πίνακα επιτυχόντων. Υπογραμίζοντας καταρχάς τα πλεονεκτήματα της διαδικασίας επιλογής όσων είχαν ασκήσει προσωρινώς καθήκοντα αναθεωρητή, παρατηρούσε ότι η ΑΔΑ είχε επανειλημμένα επιδοκιμάσει την απόδοσή του ως αναθεωρητή, ιδίως με το να εξακολούθησε να του καταβάλλει, μετά τη λήξη της περιόδου του ενός έτους που προβλέπεται από τον ΚΥΚ για την προσωρινή άσκηση καθηκόντων, τη σχετική διαφορά αποδοχών. Επικαλούμενος την αρχή « non bis in idem » και το επιχείρημα « εν τω μείζονι περιέχεται και το έλασσον », υποστήριξε ότι εδικαιούτο να διορισθεί ως νομικός αναθεωρητής, χωρίς να υποβληθεί στη διαδικασία νέου διαγωνισμού, λόγω του ότι είχε περιληφθεί στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις που είχε καταρτισθεί κατόπιν του διαγωνισμού CJ 24/86 (προΐσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος). Προέβαλε, επίσης, έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την εκτίμηση προσόντων τα οποία είχε αποδείξει στο πλαίσιο άλλων διαδικασιών ότι διέθετε.
- 16 Εξάλλου, αμφισβήτησε την ορθότητα της αποφάσεως, αυτής καθαυτής, περί προκηρύξεως διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων, προβάλλοντας ως αιτιολογία ότι, με τη διαδικασία αυτή, για την εκτίμηση των ικανοτήτων του ως αναθεωρητή, η αξιολόγηση της εργασίας του σε δέκα το πολύ σελίδες υπερίσχυε της αξιολογήσεως της συνολικής εργασίας του επί δύο περίπου έτη. Υπενθύμιζε ότι η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως είχε ταχθεί, στην υπό κρίση περίπτωση, υπέρ της διεξαγωγής διαγωνισμού βάσει τίτλων. Ο προσφεύγων προέβαλε επίσης παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης στην περίπτωσή του. Επέκρινε, εξάλλου, τη σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 32/88 καθώς και την επιλογή των θεμάτων των γραπτών δοκιμασιών του διαγωνισμού. Τέλος, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 17 Ο προσφεύγων, με την εν λόγω ένσταση, ζήτησε από την ΑΔΑ, αφενός, να αναγνωρίσει ότι δεν υπήρχε λόγος να υποχρεωθεί να συμμετάσχει στον διαγωνισμό CJ 32/88 και, αφετέρου, να τον διορίσει νομικό αναθεωρητή. Επικουρικά, ζήτησε την ακύρωση του εν λόγω διαγωνισμού και την προκήρυξη νέου, μόνο βάσει τίτλων, με τον ίδιο σκοπό και, ακόμα επικουρικότερα, την ακύρωση του ανωτέρω διαγωνισμού και την προκήρυξη νέου διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων, αλλά με εξεταστική επιτροπή απαρτιζόμενη από υπαλλήλους του γλωσσικού κλάδου άλλων οργάνων, ικανή να εξασφαλίσει ουδετερότητα και αντικειμενικότητα κρίσεως και να εκτιμήσει δεόντως την « τέλεια γνώση της ισπανικής γλώσσας » που απαιτείτο να έχουν οι υποψήφιοι.
- 18 Στις 16 Μαρτίου 1989, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι η ΑΔΑ είχε αποφασίσει να διορίσει τους τρεις επιτυχόντες του διαγωνισμού, μόνιμους υπαλλήλους του ισπανικού

μεταφραστικού τμήματος, στις τρεις από τις τέσσερις κενές θέσεις νομικών αναθεωρητών και να ανακαλέσει την προσωρινή ανάθεση καθηκόντων νομικού αναθεωρητή στον προσφεύγοντα από 28ης Φεβρουαρίου 1989. Στις 17 Μαρτίου 1989, ο προσφεύγων υπέβαλε δεύτερη διοικητική ένσταση κατά των τριών αυτών αποφάσεων διορισμού. Ισχυρίστηκε ότι οι αποφάσεις αυτές στηρίζονταν σε πίνακα επιτυχόντων που είχε καταρτιστεί με παράτυπο διαγωνισμό και, επομένως, ήταν άκυρες καθόσον άκυρος ήταν και ο εν λόγω διαγωνισμός. Υποστήριξε, στη συνέχεια, ότι ο ίδιος ήταν προαγωγίμος, έχοντας αρχαιότητα μεγαλύτερη από την αρχαιότητα δύο από τους διορισθέντες και αντικειμενικά προσόντα τουλάχιστον ισοδύναμα προς τα προσόντα όλων των διορισθέντων. Ζήτησε, κυρίως, τον διορισμό του ως νομικού αναθεωρητή υπό τους ίδιους όρους και με την ίδια διαδικασία που είχαν διοριστεί οι τρεις επιτυχόντες του διαγωνισμού και, επικουρικά, την ακύρωση των διορισμών τους.

- 19 Με έγγραφο της 18ης Αυγούστου 1989, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι η αρμόδια επί διοικητικών θεμάτων επιτροπή του Δικαστηρίου, κατά τη συνεδρίαση της 16ης Ιουνίου 1989, αποφάσισε την απόρριψη των διοικητικών του ενστάσεων. Κατά το έγγραφο αυτό, η επιτροπή, καίτοι εξέφρασε την κατανόησή της για τη διάψευση των προσδοκιών του προσφεύγοντος, απέρριψε την αιτίαση που συνίστατο στην παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης με την αιτιολογία ότι, εφόσον η προσωρινή ανάθεση των καθηκόντων αναθεωρητή μπορούσε καταρχήν να διαρκέσει μόνον ένα έτος, μόνο με την προκήρυξη διαγωνισμού μπορούσε η ΑΔΑ να προβεί εγκαίρως στην ιεραρχική συγκρότηση του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος, για το οποίο η ΑΔΑ είχε αποφασίσει, προς το συμφέρον της υπηρεσίας, να προκηρύξει ορισμένες θέσεις νομικών αναθεωρητών. Όσον αφορά τις λοιπές αιτιάσεις, το έγγραφο ανέφερε ότι η αρμόδια επί διοικητικών θεμάτων επιτροπή τις είχε επίσης απορρίψει, κρίνοντας ότι η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού είχε συσταθεί προσηκόντως και ότι δεν είχε υπερβεί τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεώς της κατά την επιλογή των κειμένων που είχαν δοθεί ως θέματα στις εξετάσεις.
- 20 Ο προσφεύγων μετετάγη στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από 1ης Ιανουαρίου 1990. Από τον ατομικό του φάκελο προκύπτει ότι ο προσφεύγων διατήρησε τότε τον βαθμό και το κλιμάκιο του.

B — Η διαδικασία

- 21 Η προσφυγή του Valverde πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Νοεμβρίου 1989. Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά.

- 22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Με αίτηση του Πρωτοδικείου, το καθού κατέθεσε τον φάκελο του διαγωνισμού CJ 32/88, εκτός από τα γραπτά των υποψηφίων, το κείμενο της ανακοινώσεως κενής θέσεως CJ 41/88, καθώς και αντίγραφο του σημειώματος της 2ας Φεβρουαρίου 1989, με το οποίο πληροφορήθηκε ο προσφεύγων ότι δεν είχε εγγραφεί στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού. Ο εκπρόσωπος του προσφεύγοντος κατά την προφορική διαδικασία, δικηγόρος Μαδρίτης Figuera Cuenca, έλαβε γνώση των εγγράφων αυτών στη Γραμματεία.
- 23 Οι διάδικοι αγόρευσαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 5ης Δεκεμβρίου 1990. Κατά τη συνεδρίαση, το Πρωτοδικείο έλαβε γνώση των αναλυτικών βαθμών που έλαβε ο προσφεύγων στις δοκιμασίες του διαγωνισμού CJ 32/88, όπως αυτοί αναφέρονται ανωτέρω, ο δε εκπρόσωπος του προσφεύγοντος διατύπωσε συναφώς παρατηρήσεις. Κατόπιν ερωτήσεως του Πρωτοδικείου, οι διάδικοι έλαβαν θέση επί της αιτιολογίας της απόφασεως της εξεταστικής επιτροπής περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CJ 32/88, όπως αυτή ανακοινώθηκε στον προσφεύγοντα με το προαναφερθέν σημείωμα της 2ας Φεβρουαρίου 1989. Κατά το πέρας της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, ο Πρόεδρος κήρυξε τη λήξη της προφορικής διαδικασίας.
- 24 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να δεχθεί τυπικά την προσφυγή·
  - να ακυρώσει την απόφαση της ΑΔΑ του Δικαστηρίου, της 19ης Ιουλίου 1989, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 18 Αυγούστου 1989, περί απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως της 28ης Φεβρουαρίου 1989 η οποία συμπληρώθηκε με τη διοικητική ένσταση της 17ης Μαρτίου 1989 και, κατά συνέπεια,
  - να υποχρεώσει την ΑΔΑ να αναγνωρίσει ότι δεν υπήρχε λόγος να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να συμμετάσχει στον εσωτερικό διαγωνισμό βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88 για « νομικούς αναθεωρητές » και, κατά συνέπεια, να τον διορίσει ως νομικό αναθεωρητή αναδρομικώς από 1ης Σεπτεμβρίου 1988·

- να ακυρώσει όλη τη διαδικασία του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88 καθώς και τους διορισμούς των υπαλλήλων που έγιναν βάσει του διαγωνισμού αυτού·
- να υποχρεώσει το Δικαστήριο να καταβάλει τη διαφορά αποδοχών που προέκυψε σε βάρος του προσφεύγοντος αφότου αυτός έπαυσε να έχει την ιδιότητα του ασκούντος προσωρινώς καθήκοντα νομικού αναθεωρητή και έως τον οριστικό διορισμό του ως νομικού αναθεωρητή·
- να υποχρεώσει το Δικαστήριο να του καταβάλει το συμβολικό ποσό του ενός ECU προς ανόρθωση της ηθικής βλάβης την οποία υπέστη ο προσφεύγων·
- να καταδικάσει το Δικαστήριο στα δικαστικά έξοδα.

25 Το Δικαστήριο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη εκτός των αιτημάτων περί αποζημίωσης·
- εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει ως απαράδεκτα:
  - το αίτημα να υποχρεωθεί η ΑΔΑ να αναγνωρίσει ότι δεν υπήρχε λόγος να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να συμμετάσχει στον εσωτερικό διαγωνισμό CJ 32/88 που προκήρυξε το όργανο βάσει τίτλων και εξετάσεων για « νομικούς αναθεωρητές ».
  - το αίτημα να υποχρεωθεί η ΑΔΑ να διορίσει τον προσφεύγοντα ως νομικό αναθεωρητή αναδρομικώς από 1ης Σεπτεμβρίου 1988·
  - το αίτημα της ακυρώσεως της όλης διαδικασίας του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88, καθώς και της ακυρώσεως των πραγματοποιηθέντων βάσει του διαγωνισμού αυτού διορισμών υπαλλήλων·

- να απορρίψει ως αβάσιμα τα λοιπά αιτήματα της προσφυγής και τα αιτήματα περί αποζημιώσεως·
- να ρυθμίσει τα δικαστικά έξοδα κατά τις ισχύουσες διατάξεις.

Γ — Επί των αιτημάτων ακυρώσεως του προσφεύγοντος

- 26 Από τα επτά αιτήματα που προβάλλει ο προσφεύγων, δύο, ήτοι το δεύτερο και το τέταρτο, συνιστούν αιτήματα ακυρώσεως. Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως με την οποία απορρίφθηκαν οι διοικητικές ενστάσεις του προσφεύγοντος της 28ης Φεβρουαρίου και της 17ης Μαρτίου 1989, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, με την προσφυγή που βάλλει τυπικά κατά της απορρίψεως της διοικητικής ενστάσεως υπαλλήλου ο κοινοτικός δικαστής καλείται να κρίνει τη βλαπτική απόφαση, κατά την οποίας έβαλλε η διοικητική ένσταση (βλ. π.χ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1989 στις υποθέσεις C-41 και C-178/88, Becker και Starquit κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 3807). Αιτούμενος, με τις δύο διοικητικές ενστάσεις του, τον διορισμό του ως νομικού αναθεωρητή, ο προσφεύγων προσέβαλε την απόρριψη της υποψηφιότητάς του για τη θέση που κηρύχθηκε κενή με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88. Συνεπώς, με την υπο κρίση προσφυγή βάλλεται κυρίως η απόφαση αυτή. Στο τέταρτο σημείο των αιτημάτων περιλαμβάνονται δύο αιτήματα ακυρώσεως, τα οποία περιλαμβάνονταν και στις διοικητικές ενστάσεις του προσφεύγοντος και αφορούν, αντιστοίχως, τη διαδικασία του διαγωνισμού CJ 32/88 και τους διορισμούς που πραγματοποιήθηκαν βάσει του διαγωνισμού αυτού.
- 27 Προς στήριξη των τριών αυτών αιτημάτων ακυρώσεως, ο προσφεύγων επικαλείται οκτώ λόγους: πρώτον, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και παράβαση των άρθρων 7 και 29 του ΚΥΚ· δεύτερον, παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης· τρίτον και τέταρτον, παράβαση της πρώτης και της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 45 του ΚΥΚ· πέμπτον, παράβαση του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3517/85 του Συμβουλίου της 12ης Δεκεμβρίου 1985· έκτον, παράβαση του άρθρου 3, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ· έβδομον, κατάχρηση εξουσίας· και, τέλος, όγδοον, «σοβαρό σφάλμα» της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά την επιλογή των θεμάτων για τις δύο γραπτές δοκιμασίες. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο οφείλει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως την αιτιολογία της αποφάσεως της εξεταστικής επιτροπής περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε με τον διαγωνισμό CJ 32/88.

1. *Επί του αιτήματος ακυρώσεως της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88*

α) *Επί του παραδεκτού του αιτήματος*

αα) Επί της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας

- 28 Παρατηρείται ότι ο προσφεύγων, υποβάλλοντας υποψηφιότητα για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88, κάλεσε την ΑΔΑ να λάβει απόφαση ως προς αυτόν. Συνεπώς, το σημείωμα με το οποίο ο προσφεύγων υπέβαλε την υποψηφιότητά του αποτελεί αίτηση υπό την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, χωρίς να απαιτείται, προς τούτο, να παραπέμπει ρητώς στην εν λόγω διάταξη (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1981, υπόθεση 178/80, Bellardi-Ricci κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3187, συγκεκριμένα σ. 3199).
- 29 Η αίτηση αυτή του προσφεύγοντος, η οποία πρωτοκολλήθηκε στο τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου στις 3 Νοεμβρίου 1988, δεν απορρίφθηκε με την απόφαση περί προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή δεν αναφερόταν σε ενδεχόμενες αιτήσεις προαγωγής. Κατά συνέπεια, υπήρξε σιωπηρή απόρριψη κατά την εκπνοή της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ήτοι στις 3 Μαρτίου 1989. Από αυτό έπεται ότι η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 28 Φεβρουαρίου 1989 και η οποία στρεφόταν, μεταξύ άλλων, κατά της σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεως προαγωγής του ήταν πρόωρη.
- 30 Ωστόσο, ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 17 Μαρτίου 1989, δεύτερη διοικητική ένσταση με την οποία ανέφερε ότι ήταν « υποψήφιος για προαγωγή » και ζήτησε, κατ' ουσία, από την ΑΔΑ να επανεξετάσει τη σιωπηρή απόφασή της περί μη προαγωγής του. Η δεύτερη αυτή διοικητική ένσταση, καίτοι έβαλε, κυρίως, κατά των διορισμών των άλλων υπαλλήλων, οι οποίοι έγιναν κατόπιν του διαγωνισμού CJ 32/88, αναφερόταν ρητώς στην πρώτη διοικητική ένσταση και αφορούσε, συνεπώς, και τη σιωπηρή απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για τη θέση νομικού αναθεωρητή. Η διοικητική αυτή ένσταση απορρίφθηκε ρητώς με την απόφαση της αρμόδιας επί διοικητικών θεμάτων επιτροπής του Δικαστηρίου, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 18 Αυγούστου 1989.
- 31 Από αυτό έπεται ότι πριν από την υποβολή του υπό κρίση αιτήματος ακυρώσεως είχε τηρηθεί η διαδικασία του άρθρου 90 του ΚΥΚ.

ββ) Επί του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος

- 32 Το καθού όργανο είναι της γνώμης ότι το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος έχει « σημαντικά εξασθενήσει » κατόπιν της μετατάξεώς του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Αναγνωρίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 10ης Ιουνίου 1980, υπόθεση 155/78, Μ. κατά Επιτροπής, Rec. 1980, σ. 1797), το γεγονός και μόνον ότι ο προσφεύγων διορίστηκε σε άλλο όργανο μετά την άσκηση της προσφυγής δεν αποκλείει οπωσδήποτε την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος. Κατά το καθού, ωστόσο, η κατάσταση του προσφεύγοντος διαφέρει από την κατάσταση της προσφεύγουσας στην ανωτέρω υπόθεση, δεδομένου ότι το στοιχείο της ηθικής βλάβης, που υπήρχε στην υπόθεση αυτή και το οποίο υπαγόρευε την εξάλειψη κάθε ίχνους της δηλώσεως περί φυσικής ανικανότητας της προσφεύγουσας, δεν υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση. Το καθού υποστηρίζει, εξάλλου, ότι δύσκολα γίνεται αντιληπτό πώς ο προσφεύγων, αν γίνει δεκτή η προσφυγή του, θα μπορέσει να διοριστεί, εφόσον βρίσκεται εκτός Δικαστηρίου, σε θέση του οργάνου αυτού, στην οποία είχε επιδιώξει να διοριστεί μέσω εσωτερικού διαγωνισμού. Κατά το καθού όργανο, έννομο συμφέρον έχει ο Valverde μόνον όσον αφορά το αίτημα της αποκαταστάσεως της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη.
- 33 Ο προσφεύγων απαντά ότι δεν μπορεί να γίνει λόγος για σημαντικό ή λιγότερο σημαντικό έννομο συμφέρον του διοικουμένου προς άσκηση προσφυγής ή αγωγής. Κατ' αυτόν, το έννομο συμφέρον είτε υπάρχει είτε δεν υπάρχει, υπογραμμίζει δε ότι το καθού όργανο αναγνωρίζει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι δεν επιδιώξε να προαχθεί με εσωτερικό διαγωνισμό ο οποίος, κατ' αυτόν, ήταν παράνομος, αλλά να προαχθεί « όπως η μεγάλη πλειονότητα των προγενεστέρων γενεών αναθεωρητών (...) ήτοι με φυσιολογική προαγωγή βάσει ψύχραμης παρατηρήσεως και αξιολογήσεως της καθημερινής του εργασίας ».
- 34 Πρέπει να διευκρινιστεί ότι από την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1980 δεν συνάγεται ότι η ύπαρξη του στοιχείου της ηθικής βλάβης ήταν απαραίτητη ώστε να διατηρήσει ο προσφεύγων, μετά τη μετάταξή του στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία η ΑΔΑ του Δικαστηρίου απέρριψε την υποψηφιότητά του. Στην προαναφερθείσα υπόθεση, το Δικαστήριο κλήθηκε να κρίνει και επί του επιχειρήματος ότι ο διορισμός σε άλλο όργανο ενός υποψηφίου που είχε απορριφθεί από το καθού όργανο του αφαιρεί το έννομο συμφέρον, επειδή του παρέχει τη δυνατότητα να επιτύχει μετάταξη και να καταλάβει, έτσι, την ίδια θέση την οποία θα είχε αν είχε γίνει δεκτή η υποψηφιότητά του. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ο υποθετικός χαρακτήρας αυτής της προοπτικής δεν αρκούσε για να εξαλείψει το έννομο συμφέρον. Η συλλογιστική αυτή ισχύει κατά μείζονα λόγο στην υπό κρίση περίπτωση, στην οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η μετάταξη του προσφεύγοντος στο Κοινοβούλιο, όπου κατετάγη στον βαθμό LA 6, του

παρέσχε θέση αντίστοιχη αυτής που θα είχε αν είχε διοριστεί σε θέση νομικού αναθεωρητή του βαθμού LA 5 στο Δικαστήριο. Πρέπει να προστεθεί ότι το ίδιο θα ίσχυε και στην περίπτωση που ο προσφεύγων είχε προαχθεί, εν τω μεταξύ, στο βαθμό LA 5 στο Κοινοβούλιο (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1989, υπόθεση 293/87, Vainker κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 23, συγκεκριμένα σ. 39).

- 35 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει ακύρωση διότι είναι πλέον αδύνατο, μετά τη μετάταξή του στο Κοινοβούλιο, να ληφθούν, σύμφωνα με το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, τα μέτρα που θα συνεπάγεται τυχόν απόφαση περί ακυρώσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι όντως, κατά πάγια νομολογία, οι υπάλληλοι μπορούν να προσβάλουν απόφαση της ΑΔΑ, κατά το άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, μόνον όταν έχουν προσωπικό συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (βλ. π.χ. απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1975, υποθέσεις 81 έως 88/74, Marengo κατά Επιτροπής, Rec. 1975, σ. 1247, συγκεκριμένα σ. 1255). Ειδικότερα, έχει κριθεί ότι το συμφέρον αυτό ελλείπει όταν με την προσφυγή βάλλεται η απόφαση διορισμού άλλου υποψηφίου σε θέση στην οποία ο προσφεύγων δεν μπορούσε ο ίδιος να διοριστεί (βλ. π.χ., τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1989, υπόθεση 126/87, Del Plato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 643 συγκεκριμένα σ. 655, και της 30ής Μαΐου 1984, υπόθεση 111/83, Picciolo κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 2323, συγκεκριμένα σ. 2340).
- 36 Ωστόσο, στην υπό κρίση περίπτωση, πρέπει να ληφθεί υπόψη η δυνατότητα που έχει ο προσφεύγων, ο οποίος παραμένει υπάλληλος των Κοινοτήτων, να διοριστεί σε θέση του Δικαστηρίου με μετάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του ΚΥΚ. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι θα συνιστούσε υπερβολικά συσταλτική ερμηνεία του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΟΚ το να θεωρηθεί ότι η μετάταξη του προσφεύγοντος στο Κοινοβούλιο έχει, ήδη από τώρα, καταστήσει αδύνατη την εκτέλεση ενδεχομένης ακυρωτικής αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Κατά συνέπεια, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η ύπαρξη του εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος δεν επηρεάστηκε από τη μετάταξή του στο Κοινοβούλιο. Επομένως, το Πρωτοδικείο πρέπει να αναγνωρίσει ότι, στο στάδιο αυτό της συλλογιστικής του, δεν μπορεί να γίνει δεκτή καμία ένσταση ως προς το παραδεκτό του αιτήματος αυτού.

β) Επί των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως

- 37 Από τους οκτώ λόγους ακυρώσεως που επικαλείται ο προσφεύγων, οι τέσσερις αφορούν μόνο το νομότυπο της διαδικασίας του διαγωνισμού CJ 32/88 και, ως εκ τούτου, δεν άπτονται της εξετάσεως του βασίμου του παρόντος αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως με την οποία το καθού αρνήθηκε να προαχθεί

τον προσφεύγοντα σε θέση νομικού αναθεωρητή χωρίς αυτός να υποβληθεί σε διαδικασία διαγωνισμού. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι τέσσερις λόγοι ακυρώσεως που αφορούν το αίτημα αυτό πρέπει να εξεταστούν με την ακόλουθη λογική σειρά: πρώτον, πρέπει να εξεταστεί ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως· δεύτερον, ο λόγος που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ· τρίτον, ο λόγος που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και στην παράβαση των άρθρων 7 και 29 του ΚΥΚ· και τέταρτον, ο λόγος που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

αα) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ και στην παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως

- 38 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι μπορούσε να έχει προαχθεί, σύμφωνα με την προαναφερθείσα διάταξη, δύο έτη μετά τον διορισμό του ως δοκίμου υπαλλήλου, ήτοι από 1ης Σεπτεμβρίου 1988. Ο προσφεύγων αναφέρει ότι δεν συμφωνεί με τη νομολογία του Δικαστηρίου (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984, υποθέσεις 20 και 21/83, Βλάχος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1984, σ. 4149, συγκεκριμένα σ. 4163, και Διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1987, υπόθεση 248/85, Brüggemann κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1987, σ. 3963, συγκεκριμένα σ. 3966), σύμφωνα με την οποία η περίοδος των δύο ετών που προβλέπει το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ αρχίζει από της μονιμοποίησης του υπαλλήλου. Ο προσφεύγων επιχειρεί να καταδείξει το βάσιμο της απόψεώς του, πρώτον, με τη γραμματική και γλωσσική ανάλυση της διατυπώσεως του άρθρου 45, παράγραφος 1, σε πέντε γλώσσες. Από τη θέση της φράσεως « a partir de su nombramiento definitivo » (από τη μονιμοποίησή τους) στο ισπανικό κείμενο, και από τη θέση της αντίστοιχης φράσεως στο ιταλικό κείμενο, συνάγει ότι η ρήτη αυτή δεν αφορά παρά μόνο τους υπαλλήλους που διορίζονται στον βασικό βαθμό του κλάδου ή της κατηγορίας τους. Θεωρεί ότι αυτή η ερμηνεία συνάγεται εναργέστατα από το κείμενο του εν λόγω άρθρου στη γερμανική και την αγγλική γλώσσα.

- 39 Επιχειρώντας, δεύτερον, μια τελολογική ανάλυση του άρθρου 45, παράγραφος 1, ο προσφεύγων διατυπώνει την άποψη ότι η διάταξη αυτή αποβλέπει στην παροχή πλεονεκτήματος στον υπάλληλο που εισέρχεται στην υπηρεσία κοινοτικού οργάνου με τον βασικό βαθμό της κατηγορίας του, υπολογίζοντας προς όφελός του πλασματική περίοδο ορισμένων μηνών. Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι ο υπάλληλος που προσλαμβάνεται στον βαθμό Α 7 ή LA 7 πρέπει να συμπληρώσει έξι μήνες, μετά το τέλος της περιόδου δοκιμασίας εννέα μηνών, για να μπορεί να προαχθεί, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει αρχαιότητα δεκαπέντε περίπου μηνών συνολικώς. Αντιθέτως, σύμφωνα με την ερμηνεία που έδωσε το Δικαστήριο στη διάταξη αυτή με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984 (προαναφερθείσες υποθέσεις 20 και 21/83, Βλάχος), ο υπάλληλος που προσλαμβάνεται σε ανώτερο βαθμό οφείλει να περιμένει τριάντα

τρεις μήνες, ήτοι δεκαοκτώ μήνες περισσότερο από τον πρώτο. Αυτή η έλλειψη ισορροπίας δεν φαίνεται εύλογη στον προσφεύγοντα, ο οποίος υποστηρίζει ακόμα ότι ο διορισμός στους βαθμούς A 6 και LA 6 γίνεται μόνον όταν υπάρχουν σοβαρά στοιχεία τα οποία πιστοποιούν προηγούμενη πείρα ή ειδικές γνώσεις του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, στη δε επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να αντιταχθεί το ότι το γεγονός ότι ο υπάλληλος αρχίζει τη σταδιοδρομία του από τον βαθμό αυτόν αποτελεί ήδη επαρκές πλεονέκτημα.

- 40 Στη συνέχεια, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, στο πλαίσιο του συστήματος του κεφαλαίου 3 του τίτλου ΙΙΙ του ΚΥΚ, το άρθρο 45 έπεται αμέσως του άρθρου 44, κατά το οποίο η συμπλήρωση διατίθεται συνεπάγεται αυτομάτως εξέλιξη της σταδιοδρομίας του υπαλλήλου, ήτοι προαγωγή στο επόμενο κλιμάκιο. Από αυτό ο προσφεύγων συνάγει ότι η διατία αυτή αποτελεί την τυπική περίοδο που απαιτείται για την προαγωγή. Θεωρεί ότι δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για να υποχρεωθεί ένας υπάλληλος, ο οποίος, λόγω της μεγαλύτερης ηλικίας του ή της ανώτερης πείρας του, προσλήφθηκε σε ανώτερο από τον βασικό βαθμό, να περιμένει εννέα επιπλέον μήνες, οι οποίοι αποτελούν ακριβώς την περίοδο κατά την οποία ο υπάλληλος απέδειξε την αξία του, ενώ παρέχεται σε άλλον υπάλληλο, νεότερο και λιγότερο έμπειρο, πλεονέκτημα επίσης εννέα μηνών σε σχέση προς την προαναφερθείσα τυπική περίοδο.
- 41 Τελικά, ο προσφεύγων θεωρεί ότι η ερμηνεία του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ που προβάλλεται κατ' αυτού συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως σε σχέση προς τους υπαλλήλους ορισμένων οργάνων, δεδομένου ότι η Επιτροπή και το Κοινοβούλιο θεωρούν ότι η διατία που προβλέπει το άρθρο αυτό αρχίζει με τον διορισμό του ενδιαφερομένου ως δοκιμίου υπαλλήλου. Ο προσφεύγων κάλεσε το Πρωτοδικείο να ζητήσει πληροφορίες από τις διοικήσεις των δύο αυτών οργάνων, σχετικά με την πρακτική που ακολουθούν όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Στο ίδιο πλαίσιο, ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διατάξει το τμήμα προσωπικού του Δικαστηρίου να προσκομίσει το πρωτότυπο των πρακτικών συνεδριάσεων των προϊσταμένων διοικήσεως σχετικά με το θέμα αυτό, απόσπασμα των οποίων επισύναψε, υπό τη μορφή αντιγράφου, στο δικόγραφο της προσφυγής του.
- 42 Το καθού όργανο, στηριζόμενο στη νομολογία του Δικαστηρίου, υποστηρίζει ότι κάθε υπάλληλος, για να προαχθεί, πρέπει να έχει ελάχιστη αρχαιότητα δύο ετών από της μονιμοποίησής του.
- 43 Επιπλέον, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το καθού υποστηρίζει ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι εκπρόθεσμος. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων προσάπτει στην ΑΔΑ,

επικαλούμενος τον λόγο αυτόν, ότι δεν τον προήγαγε κατόπιν της αιτήσεως που είχε υποβάλει προς τούτο στις 28 Οκτωβρίου 1988, με την υποβολή της υποψηφιότητάς του για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88, η απλή σύγκριση των ημερομηνιών καταδεικνύει, κατά το καθού όργανο, ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως προβλήθηκε καθυστερημένα.

44 'Όσον αφορά το παραδεκτό του λόγου αυτού, το Πρωτοδικείο δέχτηκε ανωτέρω (σκέψη 30) ότι ο προσφεύγων υπέβαλε εμπροθέσμως διοικητική ένσταση κατά της μη προαγωγής του στη θέση που κηρύχθηκε κενή με την ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88. Είναι αληθές ότι ο προσφεύγων, με την εν λόγω διοικητική ένσταση της 17ης Μαρτίου 1989, δεν επικαλέσθηκε ρητώς παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Κατά πάγια νομολογία, στις προσφυγές υπαλλήλων, τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, αφενός, δεν μπορούν παρά να έχουν το ίδιο αντικείμενο με αυτά που αναφέρονταν στη διοικητική ένσταση και, αφετέρου, δεν μπορούν παρά να περιέχουν αμφισβητήσεις που στηρίζονται στην ίδια αιτία με αυτές που προβλήθηκε με την ένσταση. Οι αμφισβητήσεις αυτές μπορούν, ωστόσο, να αναπτυχθούν, στο πλαίσιο της προσφυγής, με την προβολή λόγων ακυρώσεως και ισχυρισμών που δεν περιλαμβάνονταν κατ' ανάγκην στη διοικητική ένσταση αλλά που συνδέονται αρρήτως με αυτή (βλ. π.χ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 1987, υπόθεση 242/85, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2181, συγκεκριμένα σ. 2196). Ο προσφεύγων, με τη διοικητική του ένσταση, ισχυρίστηκε ότι ήταν «υποψήφιος για προαγωγή» και επικαλέσθηκε, προς τούτο, την αρχαιότητά του. Συνεπώς, με τη διοικητική του ένσταση επικαλέσθηκε ερμηνεία του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ ταυτόσημη με εκείνη που προέβαλε αργότερα με την προσφυγή του. Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι παραδεκτός.

45 'Όσον αφορά το βάσιμο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο προέβη καταρχάς σε λεπτομερή γραμματική ανάλυση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Από την εξέταση αυτή δεν προέκυψε, ωστόσο, κανένα στοιχείο που να επιτρέπει να αμφισβητηθεί το σύμφωνο της ερμηνείας την οποία έδωσε με τη νομολογία του το Δικαστήριο στην εν λόγω διάταξη με το γράμμα της διατάξεως αυτής. Η ερμηνεία αυτή, σύμφωνα με την οποία η ελάχιστη αρχαιότητα που απαιτείται από τον ΚΥΚ για να καταστεί ο υπάλληλος προαγωγίμος υπολογίζεται από την ημερομηνία της μονιμοποίησής του, ανεξαρτήτως του αν προσλήφθηκε με τον εισαγωγικό βαθμό του κλάδου ή της κατηγορίας του ή με άλλο βαθμό (βλ. την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1984, υποθέσεις 20 και 21/83, και τη Διάταξη της 7ης Οκτωβρίου 1987, υπόθεση 248/85, Brüggemann, που αναφέρθηκαν ανωτέρω), ταιριάζει, πράγματι, στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ περισσότερο από την αντίθετη ερμηνεία που επικαλείται ο προσφεύγων. Η παράλληλη αναφορά, εντός της αυτής φράσεως, στις περιόδους αρχαιότητας έξι μηνών και δύο ετών, τις οποίες πρέπει να έχουν συμπληρώσει, αντιστοίχως, οι υπάλληλοι που προσλήφθηκαν με τον βασικό βαθμό και οι λοιποί

υπάλληλοι, αποδεικνύει ότι οι δύο αυτές περιόδους αρχίζουν από την επέλευση του ίδιου γεγονότος, δηλαδή από τη μονιμοποίηση του υπαλλήλου. Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται καθόλου από τη συγκριτική ανάλυση των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων της επίμαχης διατάξεως, τις οποίες επικαλείται ο προσφεύγων.

- 46 Όσον αφορά τον σκοπό που επιδιώκει το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, η εν λόγω αντιπαράθεση δεικνύει επίσης ότι η διάταξη αυτή αποσκοπεί να παράσχει στους υπαλλήλους που προσλαμβάνονται με τον εισαγωγικό βαθμό του κλάδου ή της κατηγορίας τους ένα πλεονέκτημα δεκαοκτώ μηνών σε σχέση προς τους λοιπούς υπαλλήλους, προκειμένου να επιτύχουν την πρώτη τους προαγωγή. Εξάλλου, το άρθρο 44 του ΚΥΚ αφορά μόνο την αρχαιότητα που απαιτείται για την αυτόματη προαγωγή στο επόμενο κλιμάκιο. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει ο προσφεύγων, η διάταξη αυτή δεν προβλέπει καμία τυπική περίοδο για την προαγωγή, η οποία να μπορεί να μεταβάλει τους κανόνες του άρθρου 45 περί της ελαχίστης αρχαιότητας που πρέπει να έχει ο υπάλληλος για να θεωρηθεί προαγώγιμος. Συνεπώς, δεν αντιβαίνει στη διάταξη αυτή το να απαιτείται βάσει του ΚΥΚ να έχει ο υπάλληλος ο οποίος προσλαμβάνεται με βαθμό ανώτερο του εισαγωγικού αρχαιότητα δύο ετών από της μονιμοποίησής του προκειμένου να προαχθεί.
- 47 Από αυτό έπεται ότι ο προσφεύγων, ο οποίος διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος στις 16 Σεπτεμβρίου 1986 και μονιμοποιήθηκε στις 16 Ιουνίου 1987, δεν κατέστη προαγώγιμος ούτε από 1ης Σεπτεμβρίου 1988 — ημερομηνία στην οποία αναφέρεται και κατά την οποία προήχθη στο επόμενο κλιμάκιο του βαθμού του — ούτε από τις 16 Σεπτεμβρίου 1988, αλλά από τις 16 Ιουνίου 1989, με την παρέλευση διετίας από της μονιμοποίησής του.
- 48 Ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως για να αμφισβητήσει τον τρόπο εφαρμογής του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ στην περίπτωση του. Έστω και αν υποθεθεί ότι άλλα κοινοτικά όργανα έχουν ερμηνεύσει αυτή τη διάταξη κατά τρόπον ώστε να θεωρούν προαγώγιμους τους υπαλλήλους οι οποίοι έχουν απλώς αρχαιότητα δύο ετών από την ημερομηνία του διορισμού τους ως δοκίμων υπαλλήλων, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η πρακτική αυτή αντίκειται στον ΚΥΚ. Ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί υπέρ αυτού παρανομίες που διαπράχθηκαν προς όφελος τρίτων (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Ιουλίου 1985, υπόθεση 134/84, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 2225, συγκεκριμένα σ. 2233).

49 Κατά συνέπεια, και χωρίς να απαιτείται η διεξαγωγή αποδείξεων που ζητεί ο προσφεύγων ως προς την ακολουθούμενη από άλλα όργανα πρακτική, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ είναι αβάσιμος.

ββ) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ

50 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Δικαστήριο όφειλε να τον διορίσει νομικό αναθεωρητή, κατ' εφαρμογή της διατάξεως αυτής, λόγω της εγγραφής του στον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε κατόπιν του διαγωνισμού CJ 24/86 (προϊστάμενος του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος). Ο προσφεύγων φρονεί ότι από την τεολογική ερμηνεία του άρθρου 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, προφανής σκοπός του οποίου είναι, κατ' αυτόν, να εξασφαλίζεται ότι οι υποψήφιοι διαθέτουν τα απαιτούμενα προσόντα για να καταλάβουν τις κενές θέσεις, προκύπτει ότι θα ήταν ανακόλουθο να θεωρηθεί ότι ένας υποψήφιος ο οποίος έχει κριθεί, στο πλαίσιο διαγωνισμού, ικανός να καταλάβει θέση LA 3 δεν είναι ικανός να κατέχει θέση LA 5, συνεπαγόμενη ίδια καθήκοντα πλην των διοικητικών καθηκόντων. Προς στήριξη της απόψεως αυτής, ο προσφεύγων προβάλλει το επιχείρημα « εν τω μείζονι περιέχεται το έλασσον » και την αρχή « non bis in idem ». Υποστηρίζει ότι με τη σιωπηρή απόφασή της να απορρίψει την υποψηφιότητά του για μία από τις θέσεις που κηρύχθηκαν κενές με την ανακοίνωση CJ 66/87, η ΑΔΑ παρέβη το άρθρο 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

51 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων υποστήριξε επίσης ότι σε καμία διάταξη δεν αναφέρεται ότι τα αποτελέσματα ενός διαγωνισμού ισχύουν μόνο για τις θέσεις για την πλήρωση των οποίων προκηρύχθηκε ο διαγωνισμός. Θεωρεί ότι πρέπει να διευκρινιστεί, υπό το φως της απόψεως που υποστηρίζει το καθού όργανο, γιατί προβλέφθηκε η κατάρτιση εφεδρικού πίνακα επιτυχόντων για μελλοντικές προσλήψεις με τον διαγωνισμό CJ 24/86, ενώ επρόκειτο για την πλήρωση μίας μόνο θέσεως, για την οποία θα υπεραρκούσε η κατάρτιση απλώς πίνακα επιτυχόντων. Ο προσφεύγων υποστηρίζει, εξάλλου, ότι το γεγονός ότι ο διαγωνισμός CJ 24/86, στον οποίο πέτυχε, ήταν διαγωνισμός βάσει τίτλων, ενώ ο διαγωνισμός CJ 32/88 ήταν διαγωνισμός βάσει τίτλων και εξετάσεων, δεν έχει σημασία, δεδομένου ότι καμία νομική διάταξη ή χωρίο της νομολογίας δεν επιτρέπουν να υποστηριχθεί ότι οι διαγωνισμοί που διεξάγονται βάσει τίτλων και εξετάσεων είναι ανώτεροι από τους διαγωνισμούς που διεξάγονται βάσει τίτλων. Τελικά, ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1983, υπόθεση 143/82, Lirpan κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 1301, συγκεκριμένα 1311), κατά την οποία ο υποψήφιος σε διαγωνισμό δεν μπορεί λυσιτελώς να επικαλεστεί, για να αμφισβητήσει την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής περί αποκλεισμού του από τις γραπτές εξετάσεις, προϋποθέσεις συμμετοχής σε άλλο διαγωνισμό, ο οποίος προκηρύσσεται από το ίδιο όργανο για την πλήρωση θέσεων της ίδιας σταδιοδρομίας αλλά με διαφορετικούς όρους και διαφορετικό σκοπό, δεν εμφανίζει κανένα κοινό σημείο με την υπό κρίση υπόθεση. Κατά τον προσφεύγοντα, ο μόνος σύνδεσμος που υπήρχε μεταξύ των διαγωνισμών στους οποίους αναφέρεται η

απόφαση της 28ης Απριλίου 1983 ήταν ότι αφορούσαν θέσεις της κατηγορίας Α, αλλά για διαφορετικές ειδικότητες και απαιτούσαν διαφορετικούς, η καθεμία, τίτλους. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι, αντιθέτως, οι διαγωνισμοί για τους οποίους πρόκειται στην υπό κρίση υπόθεση εμφανίζουν πολύ στενή σχέση μεταξύ τους.

- 52 Το καθού όργανο υποστηρίζει ότι τα αποτελέσματα ενός διαγωνισμού ισχύουν μόνο για τις θέσεις για την πλήρωση των οποίων προκηρύχθηκε ο διαγωνισμός. Θεωρεί ότι αυτό αποτελεί γενική αρχή, απαραίτητη για τη λειτουργία κάθε συστήματος διαγωνισμού για την πλήρωση θέσεων μονίμων υπαλλήλων, υποστηρίζει δε ότι ένα τέτοιο σύστημα θα δημιουργούσε χάος αν τα αποτελέσματα του διαγωνισμού εξακολουθούσαν να παράγουν αποτελέσματα επ' αόριστον, επηρεάζοντας και προκαθορίζοντας το αποτέλεσμα άλλων μεταγενεστέρων διαγωνισμών.
- 53 Εξάλλου, το καθού όργανο υποστηρίζει ότι ο διαγωνισμός CJ 32/88 ήταν διαγωνισμός βάσει τίτλων και εξετάσεων, όπου ο προσφεύγων απέτυχε στις εξετάσεις, ενώ ο διαγωνισμός CJ 24/86 ήταν « απλός διαγωνισμός βάσει τίτλων ». Το καθού φρονεί ότι αυτή η διαφορά μεταξύ των δύο διαγωνισμών εξηγεί το γιατί ο προσφεύγων πέτυχε στον έναν από αυτούς και όχι στον άλλο. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το καθού όργανο διευκρινίζει ότι δεν είχε την πρόθεση να υποστηρίξει ότι ένας διαγωνισμός βάσει τίτλων και εξετάσεων είναι ανώτερος από ένα διαγωνισμό βάσει τίτλων, αλλά μόνον ότι πρόκειται για δύο διαφορετικές διαδικασίες επιλογής και, ως εκ τούτου, τα αποτελέσματα του διαγωνισμού CJ 24/86 δεν μπορούν να ισχύσουν στο πλαίσιο του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88. Το καθού προσθέτει ότι στη εγγραφή του προσφεύγοντος στον εφεδρικό πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις του διαγωνισμού CJ 24/86 μπορεί να « προσδοθεί η κανονική της διάσταση αν ληφθεί υπόψη ότι όλοι οι υποψήφιοι στον διαγωνισμό εγγράφηκαν στον εν λόγω εφεδρικό πίνακα, πράγμα που αποτελούσε την εύκολη λύση, δεδομένου ότι δεν δυσάρεστησε κανέναν και δεν είχε καμία επίπτωση στη λειτουργία της υπηρεσίας ». Τέλος, το καθού υποστηρίζει ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως προβλήθηκε καθυστερημένα, δεδομένου ότι η παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, την οποία επικαλείται ο προσφεύγων, απορρέει, κατ' αυτόν, από τη σιωπηρή απόρριψη της υποψηφιότητάς του για μία από τις θέσεις που κηρύχθηκαν κενές με την ανακοίνωση CJ 66/87.
- 54 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί καθυστερημένης προβολής αυτού του λόγου ακυρώσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, καιτοι ο προσφεύγων αναφέρεται, αναπτύσσοντας τον λόγω ακυρώσεως, στην ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 66/87, με την υπό κρίση προσφυγή βάλλεται η απόφαση περί μη προαγωγής του στη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση CJ 41/88. Όμως, το γεγονός ότι ο προσφεύγων δεν προσέβαλε την από-

φαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για μία από τις θέσεις που κηρύχθηκαν κενές με την προγενέστερη ανακοίνωση, απόφαση η οποία, κατ' αυτόν, ενεφάνιζε την ίδια παρατυπία με τις πράξεις που προσβάλλονται με την υπό κρίση προσφυγή, δεν τον κωλύει, στο πλαίσιο της προσφυγής αυτής, να επικαλεστεί αυτόν τον λόγο ακυρώσεως.

- 55 Όσον αφορά το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ περιορίζεται να θέτει ως προϋπόθεση, για τη μετάβαση υπαλλήλου ενός κλάδου ή μιας κατηγορίας σε άλλον κλάδο ή ανώτερη κατηγορία, την επιτυχία σε διαγωνισμό. Αντιθέτως, η διάταξη αυτή δεν αναφέρεται στο ζήτημα της μεταβάσεως από έναν βαθμό σε ανώτερο βαθμό της ίδιας κατηγορίας όταν ο υπάλληλος δεν έχει την απαιτούμενη για προαγωγή αρχαιότητα, ζήτημα το οποίο αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση υποθέσεως. Συνεπώς, δεν έχει σχέση με την υπό κρίση υπόθεση.
- 56 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι ο προσφεύγων, με τον λόγο αυτό, προσπαθεί να υποστηρίξει, κατ' ουσίαν, ότι η ΑΔΑ παρέβλεψε τη δυνατότητα να τον διορίσει στην κερυχθείσα κενή θέση νομικού αναθεωρητή, σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του ΚΥΚ, βάσει της επιτυχίας του στον διαγωνισμό CJ 24/86 που αφορούσε τη θέση του προϊσταμένου τμήματος. Η αιτίαση αυτή πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο ο προσφεύγων επικαλείται, μεταξύ άλλων, παράβαση του άρθρου 29 του ΚΥΚ.
- γγ) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και την παράβαση των άρθρων 7 και 29 του ΚΥΚ
- 57 Προς στήριξη του λόγου αυτού, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το καθού όργανο, αντί να πληρώσει τις κενές θέσεις νομικών αναθεωρητών κατά τρόπο οριστικό, σύμφωνα με το άρθρο 29 του ΚΥΚ, περιορίστηκε σε διαδικασία επιλογής προσωρινών αναθεωρητών, η οποία, μολοντί παρουσιάζει τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά διαγωνισμού, δεν ήταν διαγωνισμός από διαδικαστική άποψη. Ο προσφεύγων προσάπτει, επίσης, στην ΑΔΑ ότι διατήρησε την κατάσταση της προσωρινής ασκήσεως των καθηκόντων αναθεωρητή πέραν του έτους, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του ΚΥΚ, με το δόλιο πρόσχημα ότι οι υπάλληλοι που ήταν ικανοί να καταλάβουν τις θέσεις αναθεωρητών δεν ήταν προαγώγμοι επειδή η απαιτούμενη διετία από τη μονιμοποίησή τους δεν είχε ακόμα συμπληρωθεί. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το γεγονός ότι και ο ίδιος ωφελήθηκε από αυτήν την παράταση δεν τον εμποδίζει να την αμφισβητήσει, δεδομένου ότι ο υπάλληλος δεν μπορεί να αγνοήσει τον τρόπο οργανώσεως της εργασίας τον οποίο έχει αποφασίσει η ΑΔΑ. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι ζήτησε επανειλημμένως από τον Διευθυντή Μεταφράσεως να διευθετήσει το ζήτημα σύμφωνα με τους κανόνες του ΚΥΚ, χωρίς αυτός να δώσει την παραμικρή

συνέχεια στις αιτήσεις του. Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η ΑΔΑ μπορούσε να προκηρύξει κανονικό διαγωνισμό ήδη από τις αρχές του 1987, αφού είχε κηρύξει κενές τρεις θέσεις νομικών αναθεωρητών. Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων προσθέτει ότι, μολονότι η ΑΔΑ είχε προκηρύξει εγκαίρως τον διαγωνισμό CJ 11/85 για νομικούς αναθεωρητές, μεσολάβησε τριετία μεταξύ του διαγωνισμού αυτού και της προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88. Ο προσφεύγων ζήτησε από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει τη διοίκηση του καθού όργανου να προσκομίσει τα πρωτότυπα όλων των εγγράφων που βρίσκονται στα αρχεία της και αφορούν τη διαδικασία επιλογής προσωρινών αναθεωρητών, η οποία διεξήχθη κατά τη διάρκεια του 1987 στο ισπανικό μεταφραστικό τμήμα.

- 58 Απαντώντας στα ανωτέρω, το καθού όργανο υποστηρίζει, προκαταρκτικώς, ότι ο προσφεύγων διογκώνει τη σημασία της διαδικασίας επιλογής προσωρινών νομικών αναθεωρητών και ζητεί από το Πρωτοδικείο να λάβει υπόψη του τη μαρτυρία του J. Cerveta, προϊσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος του Δικαστηρίου, όσον αφορά τα χαρακτηριστικά αυτής της διαδικασίας. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το καθού προσέθεσε ότι μια τέτοια διαδικασία, έστω και αν η επιλογή έγινε κατά τρόπο αυστηρό και σοβαρό, δεν μπορεί να προτιμηθεί έναντι διαδικασίας η οποία διεξάγεται κατά τους κανόνες του ΚΥΚ. Το καθού όργανο υπενθυμίζει, εξάλλου, ότι είχε προκηρύξει τον διαγωνισμό CJ 11/85 για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα επιτυχόντων για μελλοντικές προσλήψεις νομικών αναθεωρητών. Στη μομφή του προσφεύγοντος ότι παρήλθε τριετία μεταξύ της προκηρύξεως του διαγωνισμού αυτού και της προκηρύξεως του δευτέρου, το καθού απαντά ότι η απόφαση όσον αφορά την ενδεδειγμένη ημερομηνία προκηρύξεως ενός διαγωνισμού εμπίπτει στην εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει ως προς την οργάνωση των υπηρεσιών του. Το καθού όργανο προσθέτει ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι ο διαγωνισμός CJ 11/85 δεν είχε αποδώσει επαρκή αριθμό ικανών αναθεωρητών, ήταν εύλογο να αναμείνει επί σχετικά μακρύ χρονικό διάστημα ώστε να μπορέσουν να εκπαιδευθούν και να είναι σε θέση να υποβάλουν υποψηφιότητα υποψήφιοι ικανοί να καταλάβουν θέσεις νομικών αναθεωρητών.
- 59 Το καθού όργανο θεωρεί ότι η παράταση της περιόδου προσωρινής ασκήσεως των καθηκόντων αναθεωρητή πέραν του ανωτάτου χρόνου που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ δεν επηρεάζει τη λύση της διαφοράς και ότι ο προσφεύγων, ο οποίος ωφελήθηκε από την παράταση αυτή, δεν μπορεί να την κατακρίνει τώρα. Το καθού παρατηρεί ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων και οι συνάδελφοί του δεν μπορούσαν να προαχθούν στον επόμενο βαθμό, λόγω του ότι δεν είχε συμπληρωθεί ο απαιτούμενος χρόνος για μια τέτοια προαγωγή, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως δόλιο πρόσχημα για τη διατήρηση της καταστάσεως προσωρινής ασκήσεως των καθηκόντων αναθεωρητή.

- 60 Πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον τα στοιχεία που επικαλείται ο προσφεύγων μπορούν να αποδείξουν ότι πάσχει ελάττωμα η απόφαση περί μη διορισμού του στη θέση νομικού αναθεωρητή που αποτέλεσε το αντικείμενο της ανακοινώσεως κενής θέσεως CJ 41/88.
- 61 Πρέπει συναφώς να τονιστεί, πρώτον, ότι η διαδικασία επιλογής προσωρινών νομικών αναθεωρητών, στην οποία μετέσχε επιτυχώς ο προσφεύγων, δεν διοργανώθηκε κατά τον τρόπο που προβλέπει ο ΚΥΚ όσον αφορά τους διαγωνισμούς. Ο ΚΥΚ δεν ορίζει τον τρόπο με τον οποίο η ΑΔΑ οφείλει να επιλέγει τους υπαλλήλους που καλούνται να ασκήσουν, προσωρινώς, καθήκοντα θέσεως ανώτερης σταδιοδρομίας, αλλ' ούτε και περιέχει διάταξη η οποία να ορίζει ότι η διαδικασία επιλογής που εφαρμόζεται προς τούτο είναι ικανή να παραγάγει έννομα αποτελέσματα όσον αφορά την προαγωγή αυτών των υπαλλήλων. Συνεπώς, αποκλείεται η εξομοίωση των αποτελεσμάτων μιας τέτοιας διαδικασίας με τα αποτελέσματα διαγωνισμού, από πλευράς δυνατότητας προαγωγής των υπαλλήλων οι οποίοι δεν έχουν συμπληρώσει την ελάχιστη αρχαιότητα που απαιτεί το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Το γεγονός ότι η κατάσταση της προσωρινής ασκήσεως καθηκόντων αναθεωρητή παρατάθηκε πέραν των προβλεπομένων από τον ΚΥΚ ορίων δεν μεταβάλλει καθόλου αυτή τη διαπίστωση. Πράγματι, αυτή η παράταση, η οποία αντιβαίνει στις διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ δεν μπορούσε να παραγάγει έννομα αποτελέσματα πέραν των αποτελεσμάτων που παράγει η νόμιμη διάρκειας προσωρινή άσκηση καθηκόντων. Το άρθρο 7 του ΚΥΚ δεν παρείχε τη δυνατότητα στην ΑΔΑ να προαγάγει τον προσφεύγοντα, εντεύθεν δε έπεται ότι το Πρωτοδικείο δεν χρειάζεται να εξετάσει την αξία της διαδικασίας επιλογής των αναθεωρητών, ούτε να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων που ζητούν οι διάδικοι ως προς το θέμα αυτό.
- 62 Όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 29 του ΚΥΚ και την παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως, παρατηρείται ότι ο προσφεύγων δεν αντιλαμβάνεται ορθώς τις έννομες συνέπειες της εγγραφής του στον εφεδρικό πίνακα που καταρτίστηκε κατόπιν του διαγωνισμού CJ 24/86. Ασφαλώς, η ΑΔΑ υποχρεούται, λαμβάνοντας απόφαση περί πληρώσεως θέσεων για τις οποίες έχει προκηρυχθεί διαγωνισμός, να λαμβάνει υπόψη τα αποτελέσματα του διαγωνισμού αυτού (βλ. π.χ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, υπόθεση T-37/89, Hanning κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-463, σκέψη 48). Ωστόσο, τα αποτελέσματα του διαγωνισμού αυτού δεν παρέχουν στην ΑΔΑ τη δυνατότητα να διορίσει υπάλληλο εγγεγραμμένο στον εφεδρικό πίνακα σε θέση της οποίας την πλήρωση δεν αφορούσε ο διαγωνισμός αυτός (βλ. π.χ. την απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 1974, υποθέσεις 112, 114 και 145/73, Camprogrande κατά Επιτροπής, Rec. 1974, σ. 957, συγκεκριμένα σ. 977). Αν η ΑΔΑ, ελλείψει προαγωγίμων υπαλλήλων, διόριζε τους επιτυχόντες σε εσωτερικό διαγωνισμό, που προκηρύχθηκε για την πλήρωση συγκεκριμένης θέσεως, σε άλλες θέσεις, κανένας άλλος δεν θα είχε την ευκαιρία να αποδείξει, στο πλαίσιο ενός νέου

διαγωνισμού, ότι διαθέτει τα απαιτούμενα προσόντα για να καταλάβει μία από τις θέσεις αυτές. Η ΑΔΑ θα απέκλειε έτσι από το φάσμα επιλογής τους υπαλλήλους που δεν συμμετέσχαν στον πρώτο διαγωνισμό, είτε γιατί δεν είχαν ακόμα προσληφθεί, είτε γιατί δεν τους ενδιέφερε η θέση που είχε κηρυχθεί τότε κενή. Οι σκέψεις αυτές δεν αφορούν καθόλου το κατά πόσον τα άτομα αυτά διαθέτουν τις επαγγελματικές ικανότητες για να καταλάβουν διαφορετική θέση, οι ιδιαιτερότητες της οποίας δεν ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο της προηγούμενης διαδικασίας διαγωνισμού. Όμως, ο αποκλεισμός αυτός ικανών εν δυνάμει υποψηφίων, ο οποίος γίνεται με βάση κριτήριο ουσιαστικά τυχαίο και ξένο προς τα προσόντα τους, ενδέχεται να θίξει άτομα των οποίων τα προσόντα για την προς πλήρωση θέση είναι ίδια — αν όχι ανώτερα — με τα προσόντα των επιτυχόντων στον προγενέστερο διαγωνισμό. Αυτό το αποτέλεσμα σαφώς αντιβαίνει στον σκοπό των άρθρων 27, πρώτο εδάφιο, και 29, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, δηλαδή τον σκοπό της προσλήψεως υπαλλήλων με τα πιο υψηλά προσόντα (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Νοεμβρίου 1990, υπόθεση T-56/89, Bataille κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-597, σκέψη 48).

- 63 Για την επίτευξη, εξάλλου, αυτού του σκοπού έχει επικρατήσει η γενική πρακτική του περιορισμού της διάρκειας ισχύος των εφεδρικών πινάκων επιτυχόντων που καταρτίζονται κατόπιν διαγωνισμού, ούτως ώστε να δίνεται, μετά από ορισμένο χρονικό διάστημα, η δυνατότητα σε νέους υποψηφίους να δοκιμάζουν την τύχη τους. Πρέπει να προστεθεί ότι η διάρκεια της ισχύος του εφεδρικού πίνακα επιτυχόντων στον οποίο είχε εγγραφεί ο προσφεύγων και ο οποίος είχε καταρτιστεί τον Σεπτέμβριο του 1987 κατόπιν του διαγωνισμού CJ 24/86 περιοριζόταν σε ένα έτος, με δυνατότητα, ωστόσο, παρατάσεως της ισχύος του. Όμως, αν ένας εφεδρικός πίνακας επιτυχόντων δεν μπορεί καν να χρησιμοποιηθεί, μετά τη λήξη της ισχύος του, προκειμένου να διοριστεί ένας επιτυχών σε συγκεκριμένη θέση για την πλήρωση της οποίας προκηρύχθηκε ο διαγωνισμός, οι ανωτέρω σκέψεις εμποδίζουν κατά μείζονα λόγο, και ανεξαρτήτως της διάρκειας της ισχύος του πίνακα, τη χρησιμοποίηση ενός τέτοιου πίνακα για την πλήρωση διαφορετικών θέσεων.

- 64 Η συνάφεια, που επικαλείται ο προσφεύγων, μεταξύ των καθηκόντων που αντιστοιχούν στη θέση του προϊσταμένου τμήματος, για την οποία ο προσφεύγων είχε πετύχει σε διαγωνισμό, και των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε θέση νομικού αναθεωρητή δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, δεδομένου ότι πρόκειται για διαφορετικές θέσεις, οι οποίες απαιτούν διαφορετικά, τουλάχιστον εν μέρει, προσόντα. Κατά συνέπεια, και ανεξαρτήτως της αξίας της διαδικασίας του διαγωνισμού CJ 24/86, δεν θα μπορούσε να γίνει επίκληση ούτε της υποτιθεμένης αρχής « non bis in idem » ούτε του επιχειρήματος « εν τω μείζονι περιέχεται και το έλασσον » για να δικαιολογηθεί προαγωγή του προσφεύγοντος, βάσει του εν λόγω διαγωνισμού, σε θέση νομικού αναθεωρητή.

- 65 Υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς το καθού όργανο θεώρησε ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να διοριστεί ως νομικός αναθεωρητής χωρίς να μετάσχει σε νέο, προς τούτο προκηρυχθέντα, διαγωνισμό.
- 66 Όσον αφορά τις λοιπές αιτιάσεις που αναπτύσσει ο προσφεύγων στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στην ΑΔΑ, υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, ότι ανέβαλε την προκήρυξη διαγωνισμού, για την πλήρωση των θέσεων νομικών αναθεωρητών, επί σχετικά μακρό χρονικό διάστημα, αποβλέποντας στην αύξηση του αριθμού επαρκώς πεπειραμένων υποψηφίων. Πράγματι, η ΑΔΑ έχει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για να προσλάβει τους υποψηφίους που διαθέτουν τα πλέον υψηλά προσόντα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουνίου 1988, υπόθεση 135/87, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1988, σ. 2901, συγκεκριμένα σ. 2915). Για τον ίδιο λόγο, το γεγονός ότι η ΑΔΑ κάλεσε ορισμένους υπαλλήλους να ασκήσουν προσωρινώς καθήκοντα αναθεωρητή και τους παρέσχε έτσι την ευκαιρία να αποκτήσουν ορισμένη πείρα στον τομέα αυτόν, προτού προκηρύξει διαγωνισμό, δεν στοιχειοθετεί παράβαση του άρθρου 29 του ΚΥΚ ή παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως.
- 67 Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και την παράβαση των άρθρων 7 και 29 του ΚΥΚ πρέπει να απορριφθεί.

δδ) Επί του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

- 68 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, προς στήριξη αυτού του λόγου ακυρώσεως, ότι ο τότε διευθυντής στη Διεύθυνση Μεταφράσεως M. Kögler του είχε υποσχεθεί, κατά τις προφορικές εξετάσεις του διαγωνισμού CJ 12/85, ότι θα προαγόταν σύντομα και ότι η υπόσχεση αυτή επιβεβαιώθηκε, γραπτώς, με το προαναφερθέν υπόμνημα της 11ης Νοεμβρίου 1986, με το οποίο ο J. Elisalde, ασκών καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος, ανέφερε ότι η κατάσταση της προσωρινής αναθέσεως καθηκόντων αναθεωρητή « θα οδηγούσε στην προαγωγή κατά τη λήξη της διετίας που προβλέπει ο ΚΥΚ ». Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ειθίσται από πολλού χρόνου στο Δικαστήριο να προάγονται οι γλωσσομαθείς νομικοί στην ανώτερη σταδιοδρομία με τον τρόπο που υποσχέθηκε ο M. Kögler, και μάλιστα χωρίς διαδικασία επιλογής τόσο οργανωμένη όσο αυτή που εφαρμόστηκε στην υπό κρίση περίπτωση. Ο προσφεύγων αναγνωρίζει ότι το υπόμνημα του J. Elisalde είχε τη μορφή εγκυκλίου η οποία δεν απευθυνόταν σ' αυτόν προσωπικά, υπογραμμίζει όμως ότι ήταν ένας από τους αποδέκτες του υπομνήματος και ότι έλαβε μέρος στην εν λόγω διαδικασία επιλογής, δεδομένου ότι πληρούσε όλες τις σχετικές προϋποθέσεις που αναφέρονταν στο έγγραφο αυτό.

- 69 Ο προσφεύγων επικαλείται, επίσης, πέντε πράξεις, προερχόμενες από διαφορετικές υπηρεσίες της διοικήσεως, οι οποίες βεβαιώνουν, κατ' αυτόν, τις ικανότητες του όσον αφορά την αναθεώρηση. Όσον αφορά την πρώτη και τη δεύτερη, πρόκειται για δύο υπομνήματα του ασκούντος καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος, με τα οποία προτάθηκε ως προσωρινός αναθεωρητής· η τρίτη πράξη είναι η επακολουθήσασα απόφαση της ΑΔΑ· η τέταρτη είναι η εγγραφή του από την εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού που προκηρύχθηκε για την πλήρωση της θέσεως προϊσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος στον εφεδρικό πίνακα επιτυχόντων για μελλοντικές προσλήψεις του εν λόγω διαγωνισμού· και, τέλος, η πέμπτη είναι η εκ μέρους της ΑΔΑ σιωπηρή παράταση — έστω παράνομη — της περιόδου προσωρινής ασκήσεως καθηκόντων αναθεωρητή μετά την παρέλευση του χρονικού διαστήματος που ορίζει ο ΚΥΚ. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι οι πράξεις αυτές σήμαιναν ότι η ΑΔΑ είχε δεχθεί να ασκεί ο προσφεύγων καθήκοντα αναθεωρητή και ότι οι πράξεις αυτές αρκούσαν για να του δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων υποστήριξε επίσης ότι η γνωμοδότηση με την οποία η επιτροπή ίσης εκπροσωπήσεως τάχθηκε, στις 3 Αυγούστου 1988, κατά της προκηρύξεως διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων επιβεβαιώνει ότι ο προσφεύγων έτρεφε βάσιμη προσδοκία προαγωγής.
- 70 Ο προσφεύγων προσάπτει στο Δικαστήριο ότι δεν τήρησε τις υποσχέσεις που του είχε δώσει και οι οποίες είχαν επιβεβαιωθεί με τις ανωτέρω μεταγενέστερες πράξεις και ότι, αντιθέτως, προκήρυξε τον διαγωνισμό βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88, « κατόπιν του οποίου η εξεταστική επιτροπή έπραξε παν δυνατόν για να τον αποκλείσει κατατάσσοντάς τον στην άχρηστη τέταρτη θέση και κάνοντας δεκτούς μόνο τρεις υποψηφίους », δίνοντας έτσι μεγαλύτερη αξία σε μια « δήθεν αντικειμενική κρίση η οποία αφορούσε το πολύ δώδεκα σελίδες μεταφράσεως/αναθεωρήσεως » απ' ό,τι στην εργασία του προσφεύγοντος κατά τα τρία τελευταία έτη, εργασία που αφορούσε πολλές χιλιάδες σελίδων και είχε γίνει ρητώς αποδεκτή από όλους τους ιεραρχικά ανωτέρους του.
- 71 Ο προσφεύγων προσφέρθηκε να αποδείξει τους ισχυρισμούς του όσον αφορά τις υποσχέσεις που του είχαν δοθεί με την εξέταση, ως μαρτύρων, του M. Kögler, τέως Διευθυντή Μεταφράσεως, του D. Keeling, υπαλλήλου του Δικαστηρίου και μέλους της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 12/85, και του J. Elizalde, υπαλλήλου της Επιτροπής και πρώην προϊσταμένου του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος του Δικαστηρίου.
- 72 Στα επιχειρήματα αυτά, το καθού όργανο απαντά, πρώτον, ότι οι δηλώσεις τις οποίες ο προσφεύγων χαρακτηρίζει ως υποσχέσεις δεν αποτελούσαν παρά περιγραφή, υπό τύπον πληροφορίας, των προοπτικών που ανοίγει η σταδιοδρομία του γλωσσομαθούς νομικού στην οποία ο προσφεύγων είχε εισέλθει με τον διαγωνισμό CJ 12/85. Κατά το καθού όργανο, η ανάλυση αυτή επιβεβαιώνεται, μεταξύ άλλων, από τη χρήση της

υποθετικής εγκλίσεως στο σημείωμα του J. Elizalde, το οποίο επικαλείται ο προσφεύγων, και από το ότι το σημείωμα αυτό δεν απευθυνόταν προσωπικώς στον προσφεύγοντα, αλλά αποτελούσε απλή εγκύκλιο με την οποία δεν μπορούσαν να δοθούν ειδικές εγγυήσεις όσον αφορά την μελλοντική προαγωγή του. Το Δικαστήριο αναφέρει ότι τα άλλα περιστατικά που απαριθμεί ο προσφεύγων αποτελούν απλώς φυσιολογικές εκφάνσεις της εργασίας του στο ισπανικό μεταφραστικό τμήμα και ότι ο προσφεύγων γνώριζε, ή όφειλε να γνωρίζει, ότι η προαγωγή του εξηρτάτο από μια διαδικασία επιλογής διεπόμενη από τον ΚΥΚ, στο πλαίσιο της οποίας ούτε οι προηγούμενες δραστηριότητες τις οποίες είχε ασκήσει ως υπάλληλος ούτε οι δηλώσεις οποιουδήποτε μπορούσαν να εξασφαλίσουν την επιτυχία. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το καθού όργανο πρόσθεσε ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να στηριχθεί στην — αντικανονική — παράταση της περιόδου προσωρινής ασκήσεως καθηκόντων αναθεωρητή για να επικαλεστεί την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

- 73 Το καθού όργανο επικαλείται τη νομολογία σχετικά με την εφαρμογή της εν λόγω αρχής στις υπαλληλικές υποθέσεις, σύμφωνα με την οποία οι υποσχέσεις που δεν λαμβάνουν υπόψη τις διατάξεις του ΚΥΚ που επιβάλλουν τη συμμετοχή σε διαγωνισμό για την πρόσβαση σε ορισμένη θέση δεν μπορούν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στους ενδιαφερομένους (αποφάσεις της 6ης Φεβρουαρίου 1986, υπόθεση 162/84, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 481, συγκεκριμένα σ. 492, και της 20ής Ιουνίου 1985, υπόθεση 228/84, Pauvert κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 1969, συγκεκριμένα σ. 1978). Το καθού θεωρεί ότι, κατά μείζονα λόγο, το ίδιο ισχύει στην υπό κρίση υπόθεση όπου δεν υπήρξε πραγματική υπόσχεση, αλλά δόθηκαν απλές πληροφορίες οι οποίες, επιπλέον και αντίθετα προς ό,τι συνέβαινε στην προαναφερθείσα υπόθεση Pauvert, δεν προέρχονταν από την ΑΔΑ.
- 74 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το καθού όργανο υποστηρίζει επίσης ότι η προβολή αυτού του λόγου ακυρώσεως ήταν εκπρόθεσμη, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν διατείνεται ότι η παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης απορρέει από την απόφαση που έλαβε ως προς αυτόν η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού CJ 32/88, αλλά από την παράλειψη του διορισμού του ως αναθεωρητή τον Σεπτέμβριο του 1988.
- 75 Όσον αφορά το παραδεκτό του λόγου αυτού, παρατηρείται ότι ο προσφεύγων προβάλλει τον λόγο αυτόν κατά της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση CJ 41/88 και ότι ο προσφεύγων προσέβαλε εμπροθέσμως την απόφαση αυτή. Συνεπώς, το γεγονός και μόνο ότι ο προσφεύγων προσάπτει στο καθού όργανο, εκθέτοντας αυτόν τον λόγο ακυρώσεως, ότι δεν τον προήγαγε τον Σεπτέμβριο του 1988 δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να θεωρηθεί ότι ο λόγος αυτός προβλήθηκε, στο σύνολό του, καθυστερημένα.

- 76 Όσον αφορά το βάσιμο αυτού του λόγου ακυρώσεως, από την εξέταση των τριών προηγούμενων λόγων προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν ήταν προαγωγίμος για θέση του βαθμού LA 5 την ημερομηνία κατά την οποία ελήφθη η σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του. Κατά συνέπεια, οποιαδήποτε υπόσχεση του δόθηκε παρά ταύτα για διορισμό σε θέση νομικού αναθεωρητή αντέβαινε στον ΚΥΚ. Κατά πάγια όμως νομολογία, οι υποσχέσεις που δεν λαμβάνουν υπόψη τις διατάξεις του ΚΥΚ δεν μπορούν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στον υπάλληλο (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, Βλάχου, και της 20ής Ιουνίου 1985, Pauvert, καθώς και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Μαρτίου 1990, υπόθεση T-123/89, Chomel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-131).
- 77 Εξάλλου, από τους ίδιους τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος προκύπτει ότι σε καμία από τις δηλώσεις που επικαλείται δεν αναφερόταν ότι ήταν δυνατή η προαγωγή του καιτοι δεν είχε την αρχαιότητα που απαιτείται από το άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ. Στην εγκύκλιο του J. Elizalde, στην οποία στηρίζεται ο προσφεύγων, προβλεπόταν σαφώς ότι προϋπόθεση της « οριστικοποίησεως » των προσωρινών διορισμών υπό μορφή προαγωγών ήταν η παρέλευση του χρόνου που ορίζει ο ΚΥΚ.
- 78 Από αυτό έπεται ότι ούτε οι δηλώσεις του τέως Διευθυντή Μεταφράσεως, ούτε η εγκύκλιος του ασκούντος καθήκοντα προϊσταμένου τμήματος, ούτε οι διάφορες πράξεις της διοικήσεως που επικαλείται ο προσφεύγων μπορούσαν να δημιουργήσουν σ' αυτόν θεμιτή προσδοκία προαγωγής χωρίς να πληρούνται οι προς τούτο προϋποθέσεις του ΚΥΚ.
- 79 Κατά συνέπεια, και χωρίς να χρειάζεται η εξέταση των μαρτύρων επί του περιεχομένου των δηλώσεων τις οποίες ο προσφεύγων διατείνεται ότι του έγιναν, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το καθού όργανο, λαμβάνοντας σιωπηρώς απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος για θέση νομικού αναθεωρητή, δεν παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 80 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το υποβληθέν από τον προσφεύγοντα αίτημα ακυρώσεως της σιωπηρής αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88 είναι αβάσιμο.

2. *Επί του αιτήματος ακυρώσεως της διαδικασίας του διαγωνισμού CJ 32/88*α) *Επί του παραδεκτού του αιτήματος*

- 81 Το καθού όργανο είναι της γνώμης ότι το αίτημα με το οποίο ζητείται από το Πρωτοδικείο « να ακυρώσει όλη τη διαδικασία του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88 » είναι απαράδεκτο. Το καθού θεωρεί ότι αντικείμενο της παρούσας προσφυγής είναι να κριθεί αν η απόφαση που ελήφθη για τον προσφεύγοντα στο πλαίσιο του διαγωνισμού αυτού ήταν έγκυρη ή όχι. Κατά το καθού, δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον να ζητήσει άλλο από την ακύρωση της αποφάσεως που τον αφορούσε. Υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί πλέον να αμφισβητήσει παραδεκτώς τη διοργάνωση του εν λόγω διαγωνισμού, πράγμα το οποίο όφειλε να είχε πράξει, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1986, υπόθεση 294/84, Adams κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 977, συγκεκριμένα σ. 988, και της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1399, συγκεκριμένα σ. 1430), εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση της προκηρύξεως του διαγωνισμού, υποβάλλοντας διοικητική ένσταση κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.
- 82 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ο επίδικος διαγωνισμός είναι αυτοδικαίως άκυρος, καθόσον προκηρύχθηκε κατά παράβαση του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3517/85 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1985, για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας (ΕΕ L 335, σ. 55, στο εξής: κανονισμός 3517/85). Ο προσφεύγων θεωρεί, εξάλλου, ότι η εκ μέρους του καθού οργάνου επίκληση των αποφάσεων του Δικαστηρίου όσον αφορά τον καθυστερημένο χαρακτήρα της υποβολής του αιτήματος δεν είναι λυσιτελής, καθόσον ο ίδιος δεν μπορούσε να γνωρίζει, όταν συμμετείχε στον διαγωνισμό, κατά πόσον ο διαγωνισμός αυτός διεξαγόταν νομοτύπως.
- 83 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το αντικείμενο της προσφυγής του δεν περιορίζεται στην ακύρωση της αποφάσεως που έλαβε ως προς αυτόν η εξεταστική επιτροπή. Ισχυρίζεται ότι, εφόσον ο διαγωνισμός είναι άκυρος λόγω της εγγενούς παρατυπίας του, λόγω της συνθέσεως της εξεταστικής επιτροπής και λόγω της καταχρήσεως εξουσίας εκ μέρους του μόνου μέλους της εξεταστικής επιτροπής που ήταν ικανό να μετάσχει στην επιτροπή, πρέπει να ακυρωθούν όλες οι πράξεις που στηρίχθηκαν στον διαγωνισμό αυτόν, συμπεριλαμβανομένου του πίνακα επιτυχόντων.
- 84 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι πρέπει πρώτον να εξεταστεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος περί αυτοδικαίας ακυρότητας του διαγωνισμού CJ 32/88. Το επιχείρημα αυτό αναφέρεται, κατ' ουσίαν, στον αναγνωριζόμενο από τη νομολογία του Δικαστηρίου

κανόνα, σύμφωνα με τον οποίο, σε εξαιρετικές περιστάσεις, μια πράξη μπορεί να είναι ανυπόστατη όταν πάσχει από εξαιρετικά σοβαρές και πρόδηλες πλημμέλειες (βλ. π.χ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1987, υπόθεση 15/85, *Consortio cooperative d' Abuzzo κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1987, σ. 1005, συγκεκριμένα 1035 επ., και της 10ης Δεκεμβρίου 1957, υποθέσεις 1 και 14/57, *Usines à tubes de la Sarre Κατά Ανωτάτης Αρχής*, Rec. 1957, σ. 201, συγκεκριμένα σ. 220). Για να μην ισχύει για μια πράξη το τεκμήριο νομιμότητας που αναγνωρίζουν οι Συνθήκες, για προφανείς λόγους ασφάλειας δικαίου, στις έστω πλημμελείς πράξεις των οργάνων, πρέπει να πάσχει από χονδροειδή και πρόδηλη αντικανονικότητα, η σοβαρότητα της οποίας να υπερβαίνει κατά πολύ τη « συνήθη » πλημμέλεια που προέρχεται από εσφαλμένη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών ή παράβαση του νόμου (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1987, *Conaorzio cooperative d' Abuzzo*, και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Mischo στην εν λόγω υπόθεση, Συλλογή 1987, σ. 1014, συγκεκριμένα σ. 1019).

- 85 Παρατηρείται συναφώς ότι το παράνομο του διαγωνισμού CJ 32/88 που επικαλείται ο προσφεύγων απορρέει, κατ' αυτόν, από την παράβαση κανόνα παραγώγου δικαίου, δηλαδή του κανονισμού 3517/85. Ο κανονισμός αυτός καθιέρωσε, για την αντιμετώπιση της ιδιαίτερης καταστάσεως που δημιουργήθηκε με την προσχώρηση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στις Κοινότητες, ένα καθεστώς προσλήψεως εκτάκτων υπαλλήλων, το οποίο απέκλινε από ορισμένες αναγκαστικού δικαίου διατάξεις του ΚΥΚ, ιδίως αυτών που απαγορεύουν να λαμβάνεται υπόψη η ιθαγένεια των υποψηφίων και αυτών που θεσπίζουν την προτεραιότητα των εσωτερικών διαδικασιών προσλήψεως. Η ενδεχόμενη παράβαση ενός τέτοιου κανονισμού, του οποίου το πεδίο εφαρμογής είναι περιορισμένο τόσο χρονικώς όσο και καθ' ύλην και ο οποίος προβλέπει εξαιρέσεις από ορισμένες θεμελιώδεις αρχές του ΚΥΚ, δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των εξαιρετικών περιπτώσεων που επιτρέπουν να χαρακτηριστεί μια πλημμέλεια τόσο σοβαρή και πρόδηλη ώστε να καθιστά ανυπόστατη την πράξη που επηρεάζεται από αυτήν. Πρέπει να προστεθεί ότι ενδεχόμενες πλημμέλειες όσον αφορά τη σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής και τον τρόπο με τον οποίο αυτή άσκησε τα καθήκοντά της δεν μπορούν να καταστήσουν ανυπόστατη ολόκληρη τη διαδικασία ενός διαγωνισμού.
- 86 Πρέπει να παρατηρηθεί στη συνέχεια ότι αν ο προσφεύγων ήθελε να αμφισβητήσει την απόφαση προκηρύξεως του διαγωνισμού και το περιεχόμενό της, όφειλε να υποβάλει διοικητική ένσταση εντός τριών μηνών από τη δημοσίευση της προκηρύξεως του διαγωνισμού (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1986, υπόθεση 294/84, *Adams*, σ. 988, και της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, *Sergio*, σ. 1429 επ.). Το γεγονός ότι υπέβαλε υποψηφιότητα και έγινε δεκτός να συμμετάσχει στον επίδικο διαγωνισμό δεν τον εμπόδιζε να υποβάλει την εν λόγω ένσταση. Είναι αληθές ότι το σύνολο των πράξεων που αφορούν έναν διαγωνισμό δεν μπορούν να βλάπτουν έναν υποψήφιο που συμμετέσχε με επι-

τυχία στις πρώτες φάσεις του διαγωνισμού, του οποίου τη διοργάνωση αμφισβητεί κατ' αρχήν (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1988, υπόθεση 164/87, *Simonella* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 3807, συγκεκριμένα σ. 3817 επ.). Η ειδική περίπτωση του προσφεύγοντος, ο οποίος διατείνεται ότι ο επίδικος διαγωνισμός δεν έπρεπε να είχε διοργανωθεί προτού ο ίδιος προαχθεί, είναι, εντούτοις, διαφορετική. Υπό τις ιδιαίτερες αυτές περιστάσεις, ο προσφεύγων είχε έννομο συμφέρον να προσβάλει την προκήρυξη του διαγωνισμού, μετέχοντας παράλληλα στη διαδικασία του διαγωνισμού, προκειμένου να διασφαλίσει τα δικαιώματά του σε περίπτωση που θα απορριπτόταν η διοικητική του ένσταση. Συνεπώς, μπορούσε να υποβάλει διοικητική ένσταση κατά της προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88.

- 87 Η εν λόγω προκήρυξη διαγωνισμού δημοσιεύθηκε στις 25 Οκτωβρίου 1988 και ο προσφεύγων υπέβαλε την υποψηφιότητά του στις 24 Νοεμβρίου 1988. Συνεπώς, η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο προσφεύγων στις 28 Φεβρουαρίου 1989 και με την οποία ζήτησε την ακύρωση της διαδικασίας του διαγωνισμού είναι εκπρόθεσμη.
- 88 Το επιχείρημα ότι ο προσφεύγων δεν μπορούσε να γνωρίζει, εγκαίρως, κατά πόσον ο διαγωνισμός διεξαγόταν νομοτύπως δεν μπορεί να δικαιολογήσει την καθυστέρηση αυτή, δεδομένου ότι αναφέρεται στο ενδεχόμενο υπάρξεως πλημμελειών στα μεταγενέστερα στάδια των εργασιών του διαγωνισμού. Οι πλημμέλειες αυτές δεν μπορούσαν να έχουν, εν πάση περιπτώσει, καμία επίπτωση όσον αφορά το κατά πόσον η ίδια η απόφαση περί προκηρύξεως διαγωνισμού και το περιεχόμενό της συμφωνούσαν με τον ΚΥΚ. Τα στοιχεία που επιτρέπουν να κριθεί το διττό αυτό ζήτημα ήταν γνωστά κατά τον χρόνο δημοσίευσής της προκηρύξεως, ο δε προσφεύγων μπορούσε να τα επικαλεστεί εμπροθέσμως. Θα αντέβαινε στις αρχές της ασφάλειας δικαίου, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της χρηστής διοικήσεως να γίνει δεκτό ότι ο προσφεύγων μπορούσε να περιμένει να περατωθούν οι εργασίες του επιδίκου διαγωνισμού και να ανακοινωθούν τα αποτελέσματα για να προσβάλει τις πράξεις που αφορούν την απόφαση προκηρύξεώς του.
- 89 Κατά συνέπεια, η υπό κρίση προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον σκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως περί προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88 και στην ακύρωση της σχετικής προκηρύξεώς του.
- 90 Αντιθέτως, στο μέτρο που η υπό κρίση προσφυγή βάλλει κατά του πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε κατόπιν του διαγωνισμού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία δεν ήταν απαραίτητη (βλ. π.χ. την απόφαση

του Δικαστηρίου της 14ης Ιουνίου 1972, υπόθεση 44/71, *Marcato* κατά Επιτροπής, Rec. 1972, σ. 427, συγκεκριμένα σ. 433 επ.). Ωστόσο, στο μέτρο που ο προσφεύγων υπέβαλε παρά ταύτα διοικητική ένσταση, η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής άρχισε να τρέχει, σύμφωνα με το άρθρο 91 του ΚΥΚ, από την ημέρα κατά την οποία του κοινοποιήθηκε η απόφαση που ελήφθη σε απάντηση της ενστάσεώς του (απόφαση της 14ης Ιουλίου 1983, υπόθεση 144/82, *Detti* κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1983, σ. 2421, συγκεκριμένα σ. 2434). Επομένως, ο προσφεύγων προσέβαλε τον πίνακα επιτυχόντων εντός της προθεσμίας που τάσσει ο ΚΥΚ.

- 91 Πρέπει ωστόσο να εξεταστεί κατά πόσον ο πίνακας αυτός μπορεί να αποτελεί βλαπτική πράξη ως προς τον προσφεύγοντα. Παρατηρείται συναφώς ότι οι πίνακες επιτυχόντων είναι προϊόν δύο διαφορετικών ειδών αποφάσεων της εξεταστικής επιτροπής. Η εξεταστική επιτροπή, αφενός, αποφασίζει την εγγραφή ορισμένων υποψηφίων στον πίνακα και, αφετέρου, αρνείται να εγγράψει στον πίνακα αυτόν τους λοιπούς υποψηφίους που έλαβαν μέρος στον διαγωνισμό.
- 92 Όσον αφορά τους υποψηφίους που περιλαμβάνονται στον πίνακα, ο πίνακας αυτός αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη σε σχέση προς την απόφαση διορισμού τους (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Φεβρουαρίου 1986, υπόθεση 143/84, *Βλάχου* κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 459, συγκεκριμένα, σ. 476). Όσον αφορά τους απορριφθέντες υποψηφίους, η εγγραφή και μόνον των άλλων υποψηφίων στον πίνακα δεν μεταβάλλει τη νομική τους κατάσταση, η οποία δεν επηρεάζεται παρά μόνο από τον διορισμό άλλου προσώπου στη θέση για την οποία προκηρύχθηκε ο διαγωνισμός. Αντιθέτως, η απόφαση περί μη εγγραφής υποψηφίου στον πίνακα επιτυχόντων αποτελεί βλαπτική πράξη ως προς αυτόν (βλ. προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, υπόθεση 144/82, *Detti*).
- 93 Κατά συνέπεια, το αίτημα της ακυρώσεως της διαδικασίας του διαγωνισμού CJ 32/88 είναι παραδεκτό μόνον καθόσον αφορά την εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής άρνηση εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα επιτυχόντων.

β) *Επί των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη του αιτήματος*

αα) *Επί των αλυσιτελών λόγων ακυρώσεως*

- 94 Επειδή ο προσφεύγων παρέλειψε να προσβάλει εμπροθέσμως την απόφαση περί προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88, δεν μπορεί να επικαλεσθεί λόγους ακυρώσεως στηριζόμενος στην αντικανονικότητα της εν λόγω αποφάσεως για να ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως περί μη εγγραφής του στον πίνακα επιτυχόντων (βλ. προα-

ναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 1986, υπόθεση 294/84, Adams, και της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio). Κατά συνέπεια, παρέλκει η εξέταση, στο πλαίσιο αυτό, των λόγων ακυρώσεως που συνίστανται, αφενός, στην παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως και στην παράβαση των άρθρων 7 και 29 του ΚΥΚ και, αφετέρου, στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, λόγων οι οποίοι αφορούν μόνον την απόφαση περί προκηρύξεως του διαγωνισμού και όχι τη μεταγενέστερη διεξαγωγή των εργασιών του.

95 'Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του κανονισμού 3517/85, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, κατά το οποίο

« οι διορισμοί στις θέσεις των βαθμών A 3, A 4, A 5, LA 3, LA 4, LA 5, B 1, B 2, B 3 και C 1 θα αποφασιστούν μετά από διαγωνισμό βάσει τίτλων, που θα διοργανωθεί σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται στο παράρτημα ΙΙΙ του Κανονισμού Υψηλασιακής Καταστάσεως »,

έχει επιτακτικό χαρακτήρα και αποκλείει τη δυνατότητα προκηρύξεως διαγωνισμών βάσει τίτλων και εξετάσεων για τους διορισμούς στις ανώτερες σταδιοδρομίες κάθε κατηγορίας, προτιμωμένων των διαγωνισμών βάσει τίτλων. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το Δικαστήριο δεσμευόταν από τον κανονισμό αυτό, μολοντί ο εν λόγω κανονισμός εφαρμόστηκε μόνον έως τις 31 Δεκεμβρίου 1988 ενώ οι αποφάσεις διορισμού βάσει του επιδικίου διαγωνισμού ελήφθησαν εντός του 1989, δεδομένου ότι οι επίμαχες θέσεις ήταν κενές από τον Σεπτέμβριο του 1987, η δε προσωρινή κάλυψή τους έπρεπε να είχε λήξει ολοσχερώς τον Ιούνιο του 1988.

96 Το καθού όργανο αμφισβητεί το βάσιμο του λόγου αυτού, υποστηρίζοντας ότι το εξαιρετικό σύστημα διορισμών που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 3517/85 ήταν ενδοτικού και όχι επιτακτικού χαρακτήρα. Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το καθού προσέθεσε ότι ο εν λόγω κανονισμός αναφέρεται μόνο στην πλήρωση θέσεων υπαλλήλων που πραγματοποιείται με γενικούς διαγωνισμούς, στους οποίους μπορούν να συμμετάσχουν εξωτερικοί υποψήφιοι που δεν είναι υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων. Το καθού είναι της γνώμης ότι η άδεια αποκλίσεως από τις διατάξεις του ΚΥΚ, την οποία περιέχει ο κανονισμός 3517/85, δεν μπορούσε να ισχύει για τον κανονισμό βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88, δεδομένου ότι ο διαγωνισμός αυτός ήταν εσωτερικός. Το καθού όργανο επιστά, εξάλλου, την προσοχή του Πρωτοδικείου στο ότι καμία διάταξη του κεφαλαίου 3 (« Βαθμολόγηση, προαγωγή κατά κλιμάκιο και προαγωγή κατά βαθμό ») δεν αναφέρεται μεταξύ εκείνων από τις οποίες η ΑΔΑ μπορεί να αποκλίνει δυνάμει του κανονισμού 3517/85.

- 97 Παρατηρείται ότι ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην παράβαση του κανονισμού 3517/85 αφορά αποκλειστικά την απόφαση περί προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88. Κατά συνέπεια, αυτός ο λόγος είναι αλυσιτελής όσον αφορά την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να μην εγγράψει τον προσφεύγοντα στον πίνακα επιτυχόντων. Εφόσον η εξεταστική επιτροπή δεσμευόταν από τις διατάξεις της προκηρύξεως του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88, δεν είναι νοητό να όφειλε να τον συμπεριλάβει στον πίνακα επιτυχόντων κατ' εφαρμογή κανονισμού ο οποίος αφορά τη διοργάνωση διαγωνισμών βάσει τίτλων.
- 98 Εν πάση περιπτώσει, εξάλλου, πρέπει να προστεθεί ότι ο εν λόγω κανονισμός ουδόλως επιβάλλει στα όργανα την υποχρέωση προκηρύξεως εσωτερικών διαγωνισμών για τους υπηκόους των νέων κρατών μελών. Κατά το άρθρο 1 του κανονισμού, οι θέσεις ανωτέρων βαθμών, π. χ. του βαθμού LA 5, « είναι δυνατό » να πληρωθούν με διαγωνισμό βάσει τίτλων. Οι ΑΔΑ των οργάνων δεν ήταν, συνεπώς, υποχρεωμένες να προσφύγουν αυτομάτως σε τέτοιους διαγωνισμούς. Εξάλλου, ο κανονισμός αναφέρεται μόνο στους « διορισμούς » στις θέσεις του βαθμού LA 5, χωρίς να κάνει λόγο ούτε για προαγωγή κατά βαθμό ούτε για το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων, ο οποίος ήταν ήδη μόνιμος υπάλληλος του Δικαστηρίου, δεν είχε κανένα δικαίωμα για την προκήρυξη διαγωνισμού βάσει τίτλων κατ' εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού.

ββ) Επί του λόγου ακυρώσεως που αφορά τη σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 32/88

- 99 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι οι υποψήφιοι έλαβαν — επισήμως — γνώση της συνθέσεως της εξεταστικής επιτροπής μόνο κατά την έναρξη των γραπτών εξετάσεων. Κατά τον προσφεύγοντα, η σύνθεση αυτή αντέβαινε στο γράμμα και στο πνεύμα του άρθρου 3, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, κατά το οποίο « τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής που επιλέγονται μεταξύ των υπαλλήλων πρέπει να έχουν τον ίδιο τουλάχιστον βαθμό με αυτόν της θέσεως που πρόκειται να πληρωθεί ». Ο προσφεύγων θεωρεί ότι σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να διασφαλίζεται ότι όλα τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής διαθέτουν τα προσόντα για να αξιολογούν την ικανότητα των υποψηφίων να ασκήσουν τα καθήκοντα που συνεπάγεται η προς πλήρωση θέση. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η προκήρυξη του διαγωνισμού απαιτούσε από τους υποψηφίους « τέλεια γνώση της ισπανικής γλώσσας ». Υποστηρίζει ότι ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής E. Fell, ο οποίος είχε ως μητρική γλώσσα τη γερμανική, δεν είχε τέλεια γνώση της ισπανικής γλώσσας. Ακόμα και αν τα καθήκοντά του ως προέδρου της εξεταστικής επιτροπής συνίσταντο κυρίως στην εναρμόνιση των εφαρμοζομένων κριτηρίων, του ήταν δύσκολο, κατά την άποψη του προσφεύγοντος, να εκπληρώσει τα καθήκοντα αυτά στην περίπτωση μιας γλώσσας « την οποία δεν κατέχει καλά ».

- 100 Ο προσφεύγων αμφισβητεί επίσης τον διορισμό, ως μέλους της εξεταστικής επιτροπής, του Dastis, εκτάκτου υπαλλήλου βαθμού Α 5, εισηγητή σε γραφείο δικαστή του Δικαστηρίου. Επικαλούμενος τη διάκριση που κάνει το άρθρο 45, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, σε συνδυασμό με το παράρτημα Ι του ΚΥΚ, μεταξύ των υπαλλήλων της κατηγορίας Α και των υπαλλήλων του γλωσσικού κλάδου, το οποίο επιβάλλει τη συμμετοχή σε διαγωνισμό για τη μετάβαση από τον έναν κλάδο στον άλλο, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ένας υπάλληλος Α 5 είναι ομοίβαθμος ενός υπαλλήλου LA 5. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι ουδέποτε ζητείται από τους υποψηφίους των θέσεων της κατηγορίας Α να γνωρίζουν περισσότερες των δύο κοινοτικές γλώσσες, ενώ ζητείται πάντοτε από τους νομικούς αναθεωρητές να γνωρίζουν τουλάχιστον τρεις γλώσσες. Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το άρθρο 3, παράγραφος 3, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ δεν επιτρέπει τη συμμετοχή εκτάκτων υπαλλήλων στις εξεταστικές επιτροπές των διαγωνισμών.
- 101 Από τα ανωτέρω, ο προσφεύγων συνάγει ότι, στην πράξη, στην εξεταστική επιτροπή μετείχε μόνον ένα εγκύριως διορισθέν μέλος, ήτοι ο προϊστάμενος του ισπανικού μεταφραστικού τμήματος. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το μέλος αυτό δεν μπορούσε να κρίνει με την απαραίτητη αντικειμενικότητα, δεδομένου ότι γνώριζε τους γλωσσικούς συνδυασμούς και τον γραφικό χαρακτήρα των υποψηφίων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων παρατήρησε επίσης συναφώς ότι ασκούσε καθήκοντα αναθεωρητή επί έτος και πλέον μέχρι τον χρόνο της διεξαγωγής των εξετάσεων του διαγωνισμού και ότι η φύση των καθηκόντων αυτών του απαγόρευε τη χρήση μαγνητοφώνου ή γραφομηχανής. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι, εφόσον δεν διορίστηκε κανένα πάρεδρο μέλος για να λυθούν τα προβλήματα αυτά, οι προϋποθέσεις της αντικειμενικότητας στη διασφάλιση της οποίας αποβλέπει το άρθρο 3 του παραρτήματος ΙΙ του ΚΥΚ δεν συνέτρεχαν στην υπό κρίση περίπτωση και συνάγει το συμπέρασμα ότι το επίδικος διαγωνισμός είναι αυτοδικαίως άκυρος.
- 102 Το καθού όργανο απαντά, πρώτον, ότι ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής E. Fell συνέγραψε τη διδακτορική διατριβή του με θέμα το ισπανικό οικογενειακό δίκαιο και εργάστηκε επί ορισμένο χρονικό διάστημα ως νομικός συνεργάτης του γερμανικού εμπορικού επιμελητηρίου στη Μαδρίτη, οπότε γνωρίζει καλώς τόσο την ισπανική γλώσσα γενικώς όσο και την ισπανική νομική ορολογία. Το καθού προσθέτει ότι ο ρόλος του ως προέδρου της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 32/88 συνίστατο στην εξασφάλιση της εναρμονίσεως των κριτηρίων βάσει των οποίων κρίθηκαν οι υποψήφιοι με τα κριτήρια που χρησιμοποιούνται σε όλους τους διαγωνισμούς. Το καθού όργανο θεωρεί ότι σε κάθε εξεταστική επιτροπή πρέπει να συμμετέχει ένα πρόσωπο το οποίο γνωρίζει και εκπροσωπεί τις αξίες και τις παραδόσεις του οργάνου και τις μεθόδους εργασίας του και ότι ο E. Fell ήταν ιδιαιτέρως κατάλληλος να εκπληρώσει τα καθήκοντα αυτά, λόγω της μακρόχρονης πείρας του στον τομέα της νομικής μεταφράσεως.

- 103 Στη συνέχεια, το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι ο Dastis, ως διπλωμάτης καριέρας, είχε αποδείξει, σε δύσκολο διαγωνισμό, τουλάχιστον την άριστη γνώση της γαλλικής και της αγγλικής γλώσσας, καθώς και καλή νομική κατάρτιση. Το καθού υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων γνώριζε τα στοιχεία αυτά και είχε ο ίδιος δηλώσει στον προϊστάμενο του τμήματος ότι ο Dastis ήταν από τους πλέον κατάλληλους να συμμετάσχει στην εξεταστική επιτροπή του επιδικίου διαγωνισμού. Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο να εξετάσει ως μάρτυρα τον προϊστάμενο τμήματος J. Cervera σχετικά με τις δηλώσεις αυτές. Όσον αφορά την ιδιότητα του Dastis ως εκτάκτου υπαλλήλου, το καθού όργανο παραπέμπει στη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία ούτε ο πρόεδρος της εξεταστικής επιτροπής ούτε τα άλλα μέλη πρέπει απαραίτητως να είναι μόνιμοι υπάλληλοι (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 1975, υπόθεση 90/74, Deboeck κατά Επιτροπής, Rec. 1975, σ. 1123, συγκεκριμένα σ. 1136, και προαναφερθείσα απόφαση της 8ης Μαρτίου 1988, στις υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio).
- 104 Το καθού όργανο θεωρεί ότι ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι στην εξεταστική επιτροπή συμμετείχε μόνον ένα νομίμως διορισθέν μέλος εμπεριέχει το επιχείρημα το οποίο προέβαλε επανειλημμένως ο προσφεύγων σχετικά με τον J. Cervera, δηλαδή ότι αυτός « δεν μπορούσε να επιδείξει την αντικειμενικότητα η οποία αποτελεί τον ουσιώδη σκοπό των διαγωνισμών βάσει τίτλων και εξετάσεων », επειδή, μεταξύ άλλων, γνώριζε τον γραφικό χαρακτήρα κάθε υποψηφίου. Το Δικαστήριο φρονεί ότι δεν χρειάζεται να εξεταστεί σοβαρά το βάσιμο του ισχυρισμού αυτού, εμμένει δε στο γεγονός ότι η πλεινότητα των υποψηφίων υπαγορεύουν τις μεταφράσεις τους ή τις γράφουν στη γραφομηχανή. Το καθού όργανο επιστά μάλλον την προσοχή στην απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1981, υπόθεση 34/80, Authié κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 665, συγκεκριμένα σ. 681, με την οποία το Δικαστήριο απέρριψε τις επικρίσεις που εστιάζονταν, ομοίως, σε ένα από τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής και υπογράμμισε ότι αυτές οι επικρίσεις « παραγνωρίζουν (...) τον χαρακτήρα των εξεταστικών επιτροπών, οι οποίες είναι όργανα συλλογικά, που λειτουργούν με πλήρη ανεξαρτησία (...) ».
- 105 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι μια εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων, για να έχει συσταθεί σύμφωνα με τις διατάξεις του ΚΥΚ και του άρθρου 3 του οικείου παραρτήματος ΙΙΙ, πρέπει να έχει συγκροτηθεί κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται η αντικειμενική εκτίμηση των επιδόσεων των υποψηφίων στις εξετάσεις λαμβανομένων υπόψη των επαγγελματικών τους προσόντων (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Ιουνίου 1990, υποθέσεις T-32 και T-39/89, Μαρκόπουλος κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-281).
- 106 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι απαιτήσεις στις οποίες πρέπει να ανταποκρίνονται τα προσόντα των μελών εξεταστικής επιτροπής, η οποία καλείται να εκτιμήσει τις επαγ-

γελματικές ικανότητες υποψηφίων για θέσεις νομικών αναθεωρητών, είναι παρόμοιες με εκείνες που δέχθηκε το Πρωτοδικείο με την προαναφερθείσα απόφαση της 22ας Ιουνίου 1990 (T-32 και T-39/89, Μαρκόπουλος), χωρίς να ταυτίζονται. Πρώτον, τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής απαιτείται να έχουν μεγάλη ικανότητα κατανόησης της γλώσσας στην οποία ο υποψήφιος καλείται να αναθεωρήσει μεταφρασμένα κείμενα, πράγμα το οποίο δεν συνεπάγεται ωστόσο ότι κάθε μέλος της επιτροπής απαιτείται να έχει τέλεια γνώση της γλώσσας αυτής. Δεύτερον, τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής πρέπει να διαθέτουν νομικές γνώσεις. Τρίτον, είναι απαραίτητο ορισμένα μέλη της επιτροπής να διαθέτουν πρακτική πείρα αναθεώρησης νομικών κειμένων.

107 Πρέπει να παρατηρηθεί επίσης ότι η ΑΔΑ και η επιτροπή προσωπικού διαθέτουν ευρεία εξουσία όσον αφορά την εκτίμηση των προσόντων των προσώπων που καλούνται να διορίσουν, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, ως μέλη της εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού και ότι το Πρωτοδικείο μπορεί να ελέγξει την επιλογή τους μόνον αν αυτές υπερέβησαν τα όρια της εξουσίας αυτής.

108 Στην υπό κρίση περίπτωση, δύο μέλη της εξεταστικής επιτροπής είχαν ως μητρική γλώσσα την ισπανική, το δε τρίτο γνώριζε καλώς τη γλώσσα αυτή. Δύο από τα μέλη είχαν πείρα νομικής μεταφράσεως και αναθεώρησης, το δε τρίτο ήταν νομικός με μητρική γλώσσα την ισπανική και, υπό την ιδιότητά του ως εισηγητή σε γραφείο δικαστή του Δικαστηρίου, διέθετε πείρα εργασίας σε πολύγλωσσο περιβάλλον συνεπαγόμενο τακτική χρήση μεταφράσεων. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τέτοια σύνθεση εξεταστικής επιτροπής είναι σύμφωνη με τις επιταγές που αναπτύσσονται ανωτέρω στη σκέψη 106 και μπορεί να διασφαλίσει την αντικειμενική εκτίμηση των επιδόσεων των υποψηφίων.

109 Το γεγονός ότι ένα μέλος της εξεταστικής επιτροπής ήταν έκτακτος υπάλληλος δεν καθιστά παράτυπη τη σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής. Πράγματι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 3 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ δεν επιβάλλει να είναι όλα τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής μόνιμοι υπάλληλοι (προαναφερθείσες αποφάσεις της 16ης Οκτωβρίου 1975, υπόθεση 90/74, Deboeck, και της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio). Συνεπώς, οι δηλώσεις τις οποίες φέρεται ότι έκανε ο προσφεύγων σχετικά με την ικανότητα του Dastis να μετάσχει στην εξεταστική επιτροπή δεν έχουν καμία επίπτωση όσον αφορά το βάσιμο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Επομένως, παρέλκει η εξέταση, επί του θέματος αυτού, του μάρτυρα που προτείνει το καθού όργανο.

- 110 Όσον αφορά, τέλος, τις αμφιβολίες που εκφράζει ο προσφεύγων ως προς την αντικειμενικότητα ενός μέλους της εξεταστικής επιτροπής, του J. Cervera, προβάλλοντας ως αιτιολογία ότι ο ανωτέρω γνώριζε τον γραφικό χαρακτήρα και τους γλωσσικούς συνδυασμούς κάθε υποψηφίου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσφεύγων δεν ανέφερε κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο J. Cervera ήταν προκατειλημμένος έναντι αυτού. Πρέπει να προστεθεί ότι η αρίθμηση των γραπτών διασφάλιζε κατά το μέτρο του δυνατού την ανωνυμία των υποψηφίων (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Απριλίου 1988, υπόθεση 149/86, Santarelli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 1875, συγκεκριμένα σ. 1888, σκέψη 25), η οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των λεπτομερειών της διαδικασίας των διαγωνισμών οι οποίες καθορίζονται στο παράρτημα ΙΙΙ του ΚΥΚ. Κατά συνέπεια, το ενδεχόμενο απλώς να ήταν ένα μέλος της εξεταστικής επιτροπής σέ θέση να εντοπίσει τους υποψηφίους από τον γραφικό τους χαρακτήρα και από τους γλωσσικούς συνδυασμούς τους δεν αρκεί για να θεωρήσει το Πρωτοδικείο ότι η σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής ήταν παράνομη ή ότι δεν μπορούσε να εξασφαλίσει την αντικειμενική εκτίμηση των επαγγελματικών προσόντων των υποψηφίων του διαγωνισμού.
- 111 Από αυτό έπεται ότι ούτε η ΑΔΑ ούτε η επιτροπή προσωπικού υπερέβησαν τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που τους παρέχει το άρθρο 3 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ και ότι ο λόγος ακυρώσεως που συνίσταται στην κακή σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού CJ 32/88 είναι αβάσιμος.
- γγ) Επί των δύο λόγων ακυρώσεως που στηρίζονται στον ισχυρισμό ότι η εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής επιλογή των θεμάτων των εξετάσεων του διαγωνισμού CJ 32/88 συνιστούσε κατάχρηση εξουσίας και « σοβαρό σφάλμα »
- 112 Μολονότι ο προσφεύγων εξέθεσε το σύνολο των αιτιάσεών του όσον αφορά το περιεχόμενο των γραπτών εξετάσεων του διαγωνισμού CJ 32/88 υπό τον τίτλο « κατάχρηση εξουσίας », ανέπτυξε, στο πλαίσιο του τίτλου αυτού, έναν δεύτερο λόγο ακυρώσεως επικαλούμενος το « σοβαρό σφάλμα » στο οποίο υπέπεσε η εξεταστική επιτροπή κατά την επιλογή των θεμάτων που δόθηκαν στις εν λόγω εξετάσεις. Κατά τον προσφεύγοντα, το θέμα της δοκιμασίας που συνίστατο στη μετάφραση προς τα ισπανικά κειμένου συνταγμένου στη γαλλική γλώσσα ήταν ακατάλληλο, λόγω του ότι δεν παρουσίαζε γλωσσικές δυσκολίες και ευνοούσε τον παράγοντα « τύχη ». Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το επιλεγέν κείμενο απαρτιζόταν από μικρό αριθμό εδαφίων απομονωμένων από το όλο πλαίσιο τους, τα οποία είχαν ληφθεί από ένα θεωρητικό κείμενο που σχολίαζε « έναν ασαφή κανόνα διοικητικού δικαίου », που δεν είχε τη σχέση με το κοινοτικό δίκαιο, και ότι ο υποτιθέμενος έλεγχος των γνώσεων στον οποίο θα χρησίμευε το κείμενο αυτό βασιζόταν αποκλειστικά στη γνώση δύο ή τριών όρων που αποτελούσαν το κλειδί της κατανοήσεως του όλου κειμένου. Ο προσφεύγων

θεωρεί ο τρόπος επιλογής « κορώνα ή γράμματα » που χαρακτήριζε τη δοκιμασία αυτή ενισχυόταν και από το γεγονός ότι η δοκιμασία αυτή αντιπροσώπευε 60 μονάδες, ήτοι το 37,5 % του συνόλου των μονάδων που αντιστοιχούσαν στις γραπτές εξετάσεις. Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι, αντιθέτως, το επιλεγέν κείμενο για τη δοκιμασία της μεταφράσεως από τα γερμανικά αφορούσε θέμα καθαρά κοινοτικό και εύκολο για τους υποψηφίους τέτοιων εσωτερικών διαγωνισμών, προσθέτει δε ότι, κατά τα λεγόμενα ορισμένων μεταφραστών, ούτε το κείμενο αυτό παρουσίαζε ιδιαίτερες γλωσσικές δυσκολίες. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι αυτή η δοκιμασία, η οποία βαθμολογήθηκε με 40 μονάδες, ευνόησε αυτούς που την επέλεξαν, μεταξύ των οποίων δεν ήταν ο προσφεύγων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι ο φάκελος του επιδίκου διαγωνισμού που προσκόμισε το καθού όργανο κατόπιν αιτήσεως του Πρωτοδικείου δεν περιελάμβανε τα κείμενα που δόθηκαν ως θέματα στις εξετάσεις και ότι, ως εκ τούτου, δεν ήταν σε θέση να αποδείξει την ανισότητα όσον αφορά τον βαθμό δυσκολίας που παρουσίαζαν τα κείμενα αυτά. Κατά τον προσφεύγοντα, πρόκειται για πλημμέλεια η οποία εμπόδισε το Πρωτοδικείο να εκτιμήσει την έλλειψη ισορροπίας μεταξύ των διαφόρων κειμένων.

- 113 Ο προσφεύγων επαναλαμβάνει, ως προς το σημείο αυτό, ότι οι γλωσσικές επιλογές κάθε υποψηφίου ήταν γνωστές στην εξεταστική επιτροπή και ότι ο J. Cervera, το μόνο μέλος της επιτροπής το οποίο, κατά τον προσφεύγοντα, είχε τυπικά τα προσόντα για να μετάσχει στην επιτροπή αυτή, δεν μπορούσε να κρίνει με την απαραίτητη αντικειμενικότητα. Ο προσφεύγων εκφράζει την έκπληξή του για το ότι, καιτοι πέτυχε στις γραπτές εξετάσεις και είχε γίνει δεκτός στην προφορική εξέταση, στην οποία έλαβε 30 μονάδες επί συνόλου 40, η εξεταστική επιτροπή δεν τον ενέγραψε στον πίνακα επιτυχόντων λόγω του δήθεν ανεπαρκούς συνόλου μονάδων τις οποίες είχε λάβει στο σύνολο των εξετάσεων. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το αποτέλεσμα αυτό ήταν ακόμα περισσότερο απροσδόκητο, καθόσον είχε υποστεί με επιτυχία, σε διάστημα μεγαλύτερο της διατίας και μετά από αναθεώρηση και μετάφραση χιλιάδων σελίδων, τους πέντε ελέγχους ποιότητας τους οποίους επικαλείται προς στήριξη του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ. ανωτέρω σκέψη 69).
- 114 Ο προσφεύγων συνάγει από τα ανωτέρω το συμπέρασμα ότι η επιλογή των κειμένων που δόθηκαν ως θέματα αντιστοίχως στις δοκιμασίες των γαλλικών και των γερμανικών συνιστά « σοβαρό σφάλμα ουσίας », το οποίο προϋποθέτει κατάχρηση της εξουσίας που παρέσχε η ΑΔΑ στην εξεταστική επιτροπή, ο κύριος σκοπός της οποίας ήταν η αντικειμενική επιλογή των καλύτερων μεταφραστών για να καταλάβουν θέσεις αναθεωρητών, σκοπός ο οποίος, κατά τον προσφεύγοντα, δεν μπορούσε να εκπληρωθεί με τα πρόσωπα που επελέγησαν για να μετάσχουν στην εξεταστική επιτροπή και με τα μέσα επιλογής που προέκριναν τα πρόσωπα αυτά.
- 115 Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων διευκρινίζει, καταρχάς, ότι η συλλογιστική που ανέπτυξε προς στήριξη του προηγουμένου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος συνί-

σταται στην κακή σύνθεση της εξεταστικής επιτροπής, πρέπει να ληφθεί υπόψη και στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως, ο οποίος συνίσταται στην κατάχρηση εξουσίας. Στη συνέχεια, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 1988, υπόθεση 228/86, Goossens κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 1819), σύμφωνα με την οποία δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να ελέγξει το αναλυτικό περιεχόμενο μιας δοκιμασίας, εκτός αν το περιεχόμενο αυτό εκφεύγει του καθορισθέντος με την προκήρυξη του διαγωνισμού πλαισίου ή δεν έχει καμία σχέση με τους σκοπούς της δοκιμασίας ή του διαγωνισμού, είναι άσχετη με την υπό κρίση περίπτωση. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι δεν υποστήριξε, σε αντίθεση προς τους προσφεύγοντες στην προαναφερθείσα υπόθεση Goossens, ότι οι εξετάσεις ήταν υπερβολικά υψηλού επιπέδου σε σχέση προς τις προς πλήρωση θέσεις και σε σχέση προς το επίπεδο του προηγηθέντος επιμορφωτικού κύκλου μαθημάτων, αλλά ότι ήταν ακατάλληλες για να καταδείξουν εναργώς τις διαφορές μεταξύ των γλωσσικών γνώσεων των υποψηφίων, ώστε να καταστήσουν δυνατή την επιλογή των αντικειμενικώς καλύτερων υποψηφίων.

- 116 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι, προς απόδειξη της αξίας των αμφισβητούμενων δοκιμασιών, δεν μπορεί να προβληθεί το γεγονός ότι δύο από τους επιτυχόντες του επιδικίου διαγωνισμού είχαν λάβει τις καλύτερες βαθμολογίες στο πλαίσιο προγενεστέρου διαγωνισμού, διοργανωθέντος για την πλήρωση θέσεων του βαθμού LA 6. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι αντιβαίνει στην προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Απριλίου 1983, υπόθεση 143/82, Lipman, η προβολή στοιχείων που αφορούν διαγωνισμό προκηρυχθέντα για την πλήρωση θέσεων του βαθμού LA 6 προς στήριξη ισχυρισμού σχετικού με άλλον διαγωνισμό, προκηρυχθέντα για την πλήρωση θέσεως ανωτέρου βαθμού. Κατά τον προσφεύγοντα, η αλυσιτελής αυτή επιχειρηματολογία αποτελεί ίσως την καλύτερη ένδειξη περί της υπάρξεως καταχρήσεως εξουσίας και περί του ότι, πριν από τη διεξαγωγή του διαγωνισμού, είχαν ήδη καθοριστεί τα πρόσωπα που θα διορίζονταν αναθεωρητές βάσει του διαγωνισμού αυτού.
- 117 Με το δικόγραφο της προσφυγής του, ο προσφεύγων πρότεινε να ζητηθεί, προς απόδειξη του ακατάλληλου των κειμένων τα οποία δόθηκαν ως θέματα στις γραπτές δοκιμασίες του διαγωνισμού CJ 32/88, η γνώμη ενός πραγματογνώμονα της διευθύνσεως της « Oficina de Interpretación de Lenguas del Ministerio de Asuntos Exteriores del Reino de España » (μεταφραστικής υπηρεσίας του Υπουργείου Εξωτερικών του Βασιλείου της Ισπανίας) ως προς το κατά πόσο τα κείμενα αυτά, ιδίως όσον αφορά τα θέματα των δοκιμασιών που αφορούσαν τη γαλλική και τη γερμανική γλώσσα, συμβιβάζονταν με τους σκοπούς που όριζε η προκήρυξη του διαγωνισμού, ήτοι τη διαπίστωση της « τέλειας γνώσης της ισπανικής γλώσσας, της άριστης γνώσης της γαλλικής γλώσσας και της καλής γνώσης δύο άλλων επισήμων γλωσσών της Κοινότητας ». Με το υπόμνημα απαντήσεως, ο προσφεύγων απέσυρε, ωστόσο, το αίτημα της διενέργειας αυτής της πραγματογνωμοσύνης, λόγω του ότι το Πρωτοδικείο μπορούσε να εκτιμήσει τα εν λόγω κείμενα.

- 118 Το καθού όργανο θεωρεί ότι ο προσφεύγων δεν απέδειξε, ούτε καν επικαλέσθηκε, την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας. Κατά το καθού, το πραγματικό περιεχόμενο αυτού του λόγου ακυρώσεως συνίσταται σε κριτική των θεμάτων των γραπτών εξετάσεων του διαγωνισμού, « με ορισμένες μομφές (...) κατά ενός μέλους της εξεταστικής επιτροπής ». Θεωρεί ότι δεν είναι απαραίτητο να δοθεί απάντηση στη — φιλολογική κατά τη γνώμη του — κριτική του προσφεύγοντος όσον αφορά τις γραπτές εξετάσεις του διαγωνισμού. Προς στήριξη της απόψεώς του, επικαλείται τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία η εξεταστική επιτροπή των διαγωνισμών διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τις λεπτομέρειες της διεξαγωγής και το αναλυτικό περιεχόμενο των εξετάσεων (προαναφερθείσες αποφάσεις της 24ης Μαρτίου 1988, υπόθεση 228/86, Goossens, και της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio). Το καθού όργανο αναφέρει ότι τα κείμενα που χρησιμοποιήθηκαν για τον επίδικο διαγωνισμό ανταποκρίνονται στους σκοπούς του διαγωνισμού και δεν εκφεύγουν του πλαισίου που καθόρισε η προκήρυξη του διαγωνισμού. Ενδεικτικώς, για να μπορέσει να εκτιμηθεί η σοβαρότητα με την οποία επελέγησαν τα κείμενα των εξετάσεων, τονίζει ότι δύο από τους επιτυχόντες του διαγωνισμού CJ 32/88 είχαν λάβει τις υψηλότερες βαθμολογίες στο πλαίσιο του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 160/86, που προκηρύχθηκε για την πρόσληψη γλωσσομαθών νομικών ισπανικής γλώσσας, γεγονός το οποίο δεν επιτρέπει, κατά τη γνώμη του καθού, να θεωρηθούν οι εξετάσεις του δευτέρου διαγωνισμού ως « παρωδία της λεγομένης μεθόδου επιλογής “ κορώνα ή γράμματα ” », όπως υποστηρίζει ο προσφεύγων.
- 119 Προκειμένου να κριθεί το βάσιμο του λόγου ακυρώσεως που συνίσταται στην κατάχρηση εξουσίας, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον, στην υπό κρίση περίπτωση, η εξεταστική επιτροπή έκανε χρήση της εξουσίας επιλογής των θεμάτων των γραπτών εξετάσεων αποβλέποντας σε σκοπό άλλον από εκείνον για τον οποίο της παρασχέθηκε η εξουσία αυτή, δηλαδή για την επιλογή των υποψηφίων που ήταν οι πλέον ικανοί για να καταλάβουν θέσεις αναθεωρητή.
- 120 Παρατηρείται ότι ο προσφεύγων περιορίστηκε σε άριστους υπαινιγμούς όσον αφορά τον σκοπό τον οποίο, κατά τη γνώμη του, επιδίωξε στην πραγματικότητα η εξεταστική επιτροπή. Αν ορισμένοι ισχυρισμοί του αφήνουν να νοηθεί ότι η εξεταστική επιτροπή επιδίωξε να τον αποκλείσει από τον πίνακα επιτυχόντων ή να ευνοήσει άλλους υποψηφίους, ο προσφεύγων δεν διατυπώνει, ωστόσο, κανένα ισχυρισμό ρητό, συγκεκριμένο και εμπεριστατωμένο όσον αφορά την εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής επιδίωξη σκοπών που αντίκεινται στον ΚΥΚ. Δεδομένου ότι η εξέταση των γαλλικών ήταν υποχρεωτική για όλους τους υποψηφίους του διαγωνισμού, κανένα στοιχείο δεν δημιουργεί την υπόνοια ότι το προκριθέν κείμενο επελέγη με σκοπό να αποκλεισθεί ο προσφεύγων από τον πίνακα επιτυχόντων ή να ευνοηθούν άλλοι υποψήφιοι. Ο προσφεύγων, αποφεύγοντας να προβάλει αντικειμενικές, πρόσφορες και συγκλίνουσες ενδείξεις, ικανές να καταδείξουν την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας, δεν απέδειξε επαρκώς τους σχετικούς ισχυρισμούς του (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1989, υπόθεση 361/87, Caturla-Poch και de la Fuente κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 2471, συγκεκριμένα σ. 2489). Από αυτό έπεται ότι αυτός λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.

- 121 Όσον αφορά τον λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι η εξεταστική επιτροπή διέπραξε « σοβαρό σφάλμα» κατά την επιλογή των κειμένων που δόθηκαν ως θέματα στις εξετάσεις μεταφράσεως, ιδίως όσον αφορά τις μεταφράσεις από τα γαλλικά και από τα γερμανικά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, όπως ορθώς υποστήριξε το Δικαστήριο, η εξεταστική επιτροπή διαγωνισμού διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά το περιεχόμενο των εξετάσεων. Δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να ελέγξει την εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής επιλογή των θεμάτων των δοκιμασιών παρά μόνον αν η επιλογή αυτή εκφεύγει του καθορισθέντος με την προκήρυξη του διαγωνισμού πλαισίου ή δεν έχει καμία σχέση με τους σκοπούς της δοκιμασίας ή του διαγωνισμού (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio, και της 24ης Μαρτίου 1988, υπόθεση 228/86, Goossens). Ομοίως, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την εκτίμησή του στην εκτίμηση της εξεταστικής επιτροπής όσον αφορά τον βαθμό δυσκολίας των εξετάσεων (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Οκτωβρίου 1981, υπόθεση 268/80, Guglielmi κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2295, συγκεκριμένα σ. 2303).
- 122 Στην υπό κρίση περίπτωση, παρατηρείται ότι η προκήρυξη του διαγωνισμού καθόριζε τον αριθμό των υποχρεωτικών γραπτών δοκιμασιών. Εξάλλου, διευκρίνιζε ότι οι δοκιμασίες αυτές θα συνίσταντο στη μετάφραση « νομικών κειμένων ». Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η δοκιμασία των γαλλικών ευνουόσε τον παράγοντα τύχη, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι το επίμαχο κείμενο αφορούσε μεν ένα πολύ ειδικό θέμα, το οποίο δεν είχε προφανώς σχέση με το κοινοτικό δίκαιο, δεν έπαυε όμως να είναι νομικό κείμενο το οποίο επέτρεπε να εκτιμηθούν οι επαγγελματικές ικανότητες ενός νομικού αναθεωρητή. Κατά συνέπεια, η επιλογή του κειμένου αυτού δεν αντέβαινε στο γράμμα και στον σκοπό της προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88. Από αυτό έπεται ότι η εξεταστική επιτροπή, προβαίνοντας στην επιλογή αυτή, δεν υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως και δεν έκανε χρήση της διακριτικής εξουσίας της κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο.
- 123 Όσον αφορά τον ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι το κείμενο που ελεγγυ για τη δοκιμασία της μεταφράσεως από τα γερμανικά ευνόησε τους υποψηφίους που είχαν επιλέξει τη γλώσσα αυτή, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η τήρηση της αρχής της ισότητας έχει πράγματι μεγάλη σημασία στις διαδικασίες διαγωνισμών (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1983, υπόθεση 144/82, Detti) και ότι εναπόκειται στην εξεταστική επιτροπή, η οποία διαθέτει συναφώς σημαντική εξουσία εκτιμήσεως, να μεριμνήσει ώστε οι εξετάσεις να παρουσιάζουν τον ίδιο περίπου βαθμό δυσκολίας για όλους του υποψηφίους (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση της 24ης Μαρτίου 1988, υπόθεση 228/86, Goossens).
- 124 Ωστόσο, ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει ότι η εξεταστική επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας αυτής. Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, προκειμένου να εξεταστεί κατά πόσον τηρήθηκε στην υπό

κρίση περίπτωση η αρχή της ισότητας, δεν μπορεί να συγκριθεί η εξέταση της γαλλικής γλώσσας, η οποία ήταν υποχρεωτική για όλους τους υποψηφίους, με την εξέταση της γερμανικής γλώσσας, στην οποία συμμετέσχε μόνον ένα μέρος των υποψηφίων. Πράγματι, μόνον η ανισότητα μεταξύ των δοκιμασιών στις οποίες οι υποψήφιοι μπορούσαν να επιλέξουν τη γλώσσα μπορούσε να θέσει σε δυσμενέστερη θέση τον προσφεύγοντα έναντι των υποψηφίων οι οποίοι είχαν διαφορετικούς από εκείνον συνδυασμούς γλωσσών.

- 125 'Όσον αφορά τα κείμενα που δόθηκαν ως θέματα στις δοκιμασίες άλλων γλωσσών (αγγλικά, πορτογαλικά και ιταλικά) τις οποίες επέλεξε, ο προσφεύγων περιορίστηκε να υποστηρίξει, κατά την έγγραφη διαδικασία, ότι δεν είχαν σχέση με το κοινοτικό δίκαιο, ενώ είχε σχέση το κείμενο της δοκιμασίας που αφορούσε τη γερμανική γλώσσα, και ότι οι δοκιμασίες στο σύνολό τους ήταν απρόσφορες για την επιλογή των καλύτερων αναθεωρητών. Πρέπει να παρατηρηθεί, ωστόσο, ότι ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο σχετικά με τις δοκιμασίες στις οποίες ο ίδιος συμμετέσχε. Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων, παρ' ότι εγνώριζε το περιεχόμενο και τον βαθμό δυσκολίας των δοκιμασιών αυτών, δεν απέδειξε τον ισχυρισμό του ότι τα κείμενα που δόθηκαν ως θέματα στους υποψηφίους στις δοκιμασίες αυτές δεν ανταποκρίνονταν στους σκοπούς του διαγωνισμού. 'Όσον αφορά τη δοκιμασία της γερμανικής γλώσσας, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε απλώς ότι η δοκιμασία αυτή δεν παρουσίαζε μείζονες γλωσσικές δυσκολίες. Από το στοιχείο αυτό δεν μπορεί να αποδειχθεί ότι η εξεταστική επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεώς της με την επιλογή του επιμάχου κειμένου ή ότι υφίσταται ανισότητα μεταξύ του κειμένου αυτού και των κειμένων που δόθηκαν ως θέματα στις δοκιμασίες της αγγλικής, της πορτογαλικής και της ιταλικής γλώσσας. Εξάλλου, ο προσφεύγων ανέφερε μεν, με τη διοικητική του ένσταση της 28ης Φεβρουαρίου 1989, ότι το ολλανδικό κείμενο είχε σχέση με το κοινοτικό δίκαιο, δεδομένου ότι αφορούσε το δίκαιο των κοινωνικών ασφαλίσεων, δεν ισχυρίστηκε όμως ότι η εξεταστική επιτροπή διέπραξε κάποιο σφάλμα ή δημιούργησε άνιστους όρους συναγωνισμού με την επιλογή του κειμένου αυτού. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο ζήτησε από το καθού όργανο να καταθέσει ολόκληρο τον φάκελο του διαγωνισμού εκτός από τα γραπτά των υποψηφίων.

- 126 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο προσφεύγων υποστήριξε ότι επρόκειτο για διαδικαστική πλημμέλεια. Δεν ανέπτυξε, ωστόσο, καθόλου τον ισχυρισμό του όσον αφορά την ύπαρξη ανισότητας μεταξύ του περιεχομένου των διαφόρων γραπτών δοκιμασιών. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν χρειάζεται να διατάξει το Πρωτοδικείο τη διεξαγωγή αποδείξεων όσον αφορά τα κείμενα που δόθηκαν ως θέματα στους υποψηφίους στις διάφορες δοκιμασίες.

- 127 Από αυτό έπεται ότι ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στον ισχυρισμό περί προδήλου σφάλματος κατά την επιλογή των κειμένων που δόθηκαν από την εξεταστική επιτροπή ως θέματα στις δοκιμασίες πρέπει επίσης να απορριφθεί.

δδ) Επί της αιτιολογίας της απόφασεως

- 128 Ο προσφεύγων, ο οποίος επικαλέσθηκε, με τη διοικητική του ένσταση της 28ης Φεβρουαρίου 1989, την έλλειψη ρητής αιτιολογίας στην απόφαση περί μη εγγραφής του στον πίνακα επιτυχόντων, δεν προέβαλε τυπικά αυτόν τον λόγο ακυρώσεως κατά την έγγραφη διαδικασία. Ωστόσο, στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας, ο προσφεύγων αμφισβήτησε το κύρος της απόφασεως της εξεταστικής επιτροπής, προβάλλοντας το γεγονός ότι αγνοεί την αναλυτική βαθμολογία που έλαβε στις γραπτές και στις προφορικές εξετάσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές, υπενθυμίζεται ότι το Πρωτοδικείο οφείλει να εξετάσει αυτεπαγγέλτως κατά πόσον τηρήθηκε η υποχρέωση αιτιολογήσεως της απόφασεως περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα επιτυχόντων (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1959, υπόθεση 18/57, Nold κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. V, σ. 91, συγκεκριμένα σ. 115, και της 1ης Ιουλίου 1986, υπόθεση 185/85, Usinor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2079, συγκεκριμένα σ. 2098, καθώς και την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, υπόθεση T-37/89, Hanning).
- 129 Κατά την προφορική διαδικασία, ο προσφεύγων, απαντώντας σε σχετική ερώτηση του Πρωτοδικείου, ανέφερε ότι θεωρούσε ανεπαρκή την αιτιολογία της προσβαλλομένης απόφασεως, όπως αυτή διατυπώνεται στο σημείωμα της 2ας Φεβρουαρίου 1989. Το καθού όργανο αντέτεινε ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως στο πλαίσιο των διαδικαδιών διαγωνισμού αφορά κυρίως τις αποφάσεις με τις οποίες αποκλείεται κάποιος υποψήφιος από τον διαγωνισμό. Το καθού προσέθεσε ότι ο προσφεύγων μπορούσε να ζητήσει διευκρινίσεις αν θεωρούσε ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης απόφασεως ήταν ανεπαρκής.
- 130 Όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, έναντι του απορριφθέντος υποψηφίου, της απόφασεως περί μη εγγραφής του στον πίνακα επιτυχόντων κατόπιν ενός διαγωνισμού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν είναι ασυμβίβαστη προς το απόρρητο των εργασιών της εξεταστικής επιτροπής, το οποίο θεσπίζεται από το άρθρο 6 του παραρτήματος III του ΚΥΚ. Το απόρρητο αυτό αποκλείει την κοινολόγηση των γνώμων των κατ' ιδίαν μελών της εξεταστικής επιτροπής, καθώς και την αποκάλυψη στοιχείων που αφορούν κρίσεις προσωπικού χαρακτήρα ή συγκρίσεις μεταξύ των υποψηφίων (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Φεβρουαρίου 1980, υπόθεση 89/79, Bonu κατά Συμβουλίου, Rec. 1980, σ. 553, συγκεκριμένα σ. 563). Αντιθέτως, η υποχρέωση τηρήσεως του απορρήτου αυτού δεν εμποδίζει την πληροφόρηση κάθε υποψηφίου επί των αριθμητικών αποτελεσμάτων που πέτυχε ο ίδιος κατά την αξιολόγηση των τίτλων του ή μετά τη συμμετοχή του στις εξετάσεις (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio, Συλλογή 1988, σ. 1439· και της 14ης Ιουλίου 1983, υπόθεση 144/82, Detti, σ. 2421, 2436). Επομένως, η απλή γενική αναφορά στα αποτελέσματα των εξετάσεων, η οποία περιέχεται στο σημείωμα με το οποίο κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα η απόφαση της εξεταστικής επιτροπής, δεν αποτελούσε επαρκή αιτιολογία. Ομοίως, το έγγραφο που απήθυνε στον προσφεύγοντα ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου στις 18 Αυγούστου 1989 δεν περιείχε, ούτε αυτό, περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τα εν λόγω αριθμητικά αποτελέσματα.

- 131 Πρέπει, ωστόσο, να υπενθυμιστεί ότι τα αποτελέσματα που πέτυχε ο προσφεύγων στις διάφορες δοκιμασίες του ανακοινώθηκαν κατά την προφορική διαδικασία. Κατά συνέπεια, δόθηκε στον προσφεύγοντα η δυνατότητα να λάβει γνώση ότι οι μονάδες που έλαβε κατά τις γραπτές δοκιμασίες αρκούσαν για να γίνει δεκτός στην προφορική εξέταση, αλλά ότι οι συνολικές μονάδες που έλαβε για το σύνολο των εξετάσεων υπολείπονταν του κατωτάτου ορίου που όριζε η προκήρυξη του διαγωνισμού για την εγγραφή του υποψηφίου στον πίνακα επιτυχόντων. Συνεπώς, διαλύθηκαν οι αμφιβολίες που είχε διατυπώσει ο προσφεύγων επί του θέματος αυτού. Επιπλέον, ο προσφεύγων είχε την ευκαιρία, κατά την προφορική διαδικασία, να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του όσον αφορά την εκ μέρους της εξεταστικής επιτροπής αξιολόγησης της αποδόσεώς του στις εξετάσεις και να αναπτύξει τους συναφείς ισχυρισμούς του.
- 132 Όμως, ούτε από τα αριθμητικά αποτελέσματα του διαγωνισμού, όπως αυτά κοινοποιήθηκαν στο Πρωτοδικείο, ούτε από τα όσα ανέπτυξε ο προσφεύγων κατά την προφορική διαδικασία προέκυψαν νέα στοιχεία τα οποία να επιτρέπουν να αμφισβητηθεί η κανονικότητα της διαδικασίας που ακολούθησε η εξεταστική επιτροπή ή των αποτελεσμάτων στα οποία κατέληξε. Ομοίως, με την ανακοίνωση των αριθμητικών αποτελεσμάτων δόθηκε στο Πρωτοδικείο η δυνατότητα να ελέγξει αν καταρτίστηκε νομοτύπως ο πίνακας επιτυχόντων κατά το πέρας του διαγωνισμού, στο πλαίσιο της ευρείας εξουσίας που διαθέτει κάθε εξεταστική επιτροπή όσον αφορά τις αξιολογικές κρίσεις της.
- 133 Επειδή οι ουσιαστικοί ισχυρισμοί που προέβαλε ο προσφεύγων κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδείχθηκαν αβάσιμοι, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η ακύρωση της αποφάσεως αυτής λόγω ελλείψεως αιτιολογίας δεν θα μπορούσε να οδηγήσει παρά στη λήψη νέας αποφάσεως, ταυτόσημης, ως προς την ουσία, με την ακυρωθείσα απόφαση, στην κοινοποίηση, όμως, της οποίας θα περιέχονταν, ως συμπληρωματική αιτιολογία, τα αριθμητικά αποτελέσματα που πέτυχε ο προσφεύγων. Στην προκειμένη περίπτωση, η εξεταστική επιτροπή δεν θα διέθετε κανένα περιθώριο εκτιμήσεως, το δε καθού όργανο θα όφειλε απλώς να προβεί σε νέα κοινοποίηση των αριθμητικών αποτελεσμάτων των εξετάσεων. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο προσφεύγων δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως για τυπικούς λόγους (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 20ής Μαΐου 1987, υπόθεση 432/85, Σουνά κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2229, συγκεκριμένα σ. 2248, και της 6ης Ιουλίου 1983, υπόθεση 117/81, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2191, συγκεκριμένα σ. 2207). Επομένως, η ανεπαρκής αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί πλέον να θεωρηθεί ως παράβαση ουσιαστικού τύπου, δικαιολογούσα καθαυτή την ακύρωση της αποφάσεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Μαρτίου 1988, υποθέσεις 64/86, 71/86, 72/86, 73/86 και 78/86, Sergio).
- 134 Κατά συνέπεια, το αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της εξεταστικής περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CJ 32/88 είναι απορριπτέο.

3. *Επί του αιτήματος ακυρώσεως των αποφάσεων διορισμού που ελήφθησαν βάσει του διαγωνισμού CJ 32/88*

- 135 Το καθού όργανο υποστηρίζει ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο λόγω του ότι ο προσφεύγων δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον να ζητήσει τίποτα περισσότερο από την ακύρωση της απόφασης που έλαβε η εξεταστική επιτροπή του διαγωνισμού ως προς αυτόν. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι πρέπει να ακυρωθούν οι αποφάσεις διορισμού που ελήφθησαν βάσει του επιδικίου διαγωνισμού, όπως και όλες οι άλλες πράξεις που βασίζονται στον εν λόγω διαγωνισμό, λόγω της ακυρότητας του διαγωνισμού αυτού.
- 136 Δεδομένου ότι όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε ο προσφεύγων κατά των εργασιών του διαγωνισμού CJ 32/88 είναι απορριπτέοι, ο προσφεύγων δεν έχει κανένα έννομο συμφέρον στην ακύρωση των μεταγενεστέρων πράξεων, και ιδίως των διορισμών, που βασίστηκαν στον εν λόγω διαγωνισμό (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1989, υπόθεση 108/88, Jaenicke-Cendoya κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2711, συγκεκριμένα σ. 2741 επ.). Επομένως, το παρόν αίτημα είναι απαράδεκτο.

Δ — Επί των αιτημάτων αποζημιώσεως

- 137 Με το τρίτο, πέμπτο και έκτο αιτημά του, ο προσφεύγων υπέβαλε τέσσερα αγωγικά αιτήματα περί αποκαταστάσεως της ζημίας που θεωρεί ότι υπέστη. Ζητεί, πρώτον, να υποχρεωθεί το καθού όργανο να αναγνωρίσει ότι δεν υπήρχε λόγος να τον υποχρεώσει να συμμετάσχει στον διαγωνισμό CJ 32/88, δεύτερον, να διοριστεί αναδρομικώς νομικός αναθεωρητής, τρίτον, να του καταβληθεί, για το χρονικό διάστημα από της ανακλήσεως της προσωρινής αναθέσεως καθηκόντων νομικού αναθεωρητή έως τον οριστικό διορισμό του ως νομικού αναθεωρητή, ποσό ίσο προς τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών που εισέπραξε και των αποδοχών που θα είχε εισπράξει ως νομικός αναθεωρητής και, τέλος, να του επιδικασθεί το συμβολικό ποσό του ενός ECU προς ανόρθωση της ηθικής βλάβης που υπέστη.

1. *Επί του αιτήματος « να υποχρεωθεί η ΑΔΑ να αναγνωρίσει ότι δεν υπήρχε λόγος να υποχρεώσει τον προσφεύγοντα να συμμετάσχει στον διαγωνισμό » CJ 32/88*

α) *Επί του παραδεκτού*

- 138 Το Δικαστήριο υποστηρίζει ότι το αίτημα αυτό είναι απαράδεκτο. Κατά το καθού, η μόνη έννοια που μπορεί να έχει το αίτημα είναι η προσβολή της απόφασης περί προκήρυξεως του εν λόγω διαγωνισμού, πράγμα το οποίο ο προσφεύγων δεν έπραξε εμπροθέσμως.

- 139 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το τρίτο σημείο των αιτημάτων του, όπου υπάρχει το αίτημα αυτό και το αίτημα διορισμού του ως νομικού αναθεωρητή, συνιστά τον απλούστερο τρόπο αποκαταστάσεως της ζημίας που υπέστη και ότι στηρίζεται κυρίως στην εκ μέρους της διοικήσεως απόρριψη της υποψηφιότητάς του για τη θέση που κηρύχθηκε κενή με την ανακοίνωση CJ 41/88. Ο ανωτέρω φρονεί ότι προσέβαλε εμπροθέσμως τη σιωπηρή αυτή απορριπτική απόφαση. Κατά αυτόν, το αίτημα με το οποίο ζητείται να αναγνωρίσει η ΑΔΑ το σφάλμα που διέπραξε μη αφήνοντάς του άλλη δυνατότητα από του να συμμετάσχει στον προσβαλλόμενο διαγωνισμό αφορά όχι τόσο την προκήρυξη του διαγωνισμού αυτού αλλά την ερμηνεία που έδωσε η ΑΔΑ στο άρθρο 45 του ΚΥΚ και την «εμμονή της να μη δεχθεί ότι ένας διαγωνισμός για θέση LA 3 καλύπτοντας σαφώς χαρακτηριστικά της θέσεως LA 5 δεν αρκεί προς πιστοποίηση των ικανοτήτων ενός "προακτέου" υπαλλήλου». Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, αν δικαιωθεί η ΑΔΑ επί του σημείου αυτού, θα υπερισχύσει η διαδικασία επί της ουσίας.
- 140 Πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί μήπως ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο, με το παρόν αίτημα, μια δήλωση αρχής ως προς το κύρος της προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τέτοια αιτήματα υποβαλλόμενα προς στήριξη προσφυγής ακυρώσεως είναι απαράδεκτα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1969, υπόθεση 12/69, Wonnert κατά Επιτροπής, Rec. 1969, σ. 577 επ., συγκεκριμένα σ. 584, και προαναφερθείσα απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, Jaenicke-Cendoya, Συλλογή 1989, σ. 2737).
- 141 Το Πρωτοδικείο φρονεί, ωστόσο, ότι, με το παρόν αίτημα, ο προσφεύγων επιδιώκει κατ' ουσίαν δήλωση του Πρωτοδικείου αναγνωρίζουσα ότι το καθού όργανο υπέπεσε σε υπηρεσιακό πταίσμα υποχρεώνοντάς τον να συμμετάσχει στον επίδικο διαγωνισμό αντί να τον προαγάγει. Ένα τέτοιο αίτημα μπορεί να υποβληθεί στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως (βλ. τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1973, υποθέσεις 10 και 47/72, Di Pillo κατά Επιτροπής, Rec. 1973, σ. 763, συγκεκριμένα σ. 765 και 772, και της 8ης Ιουλίου 1965, υπόθεση 68/63, Luhlreich κατά Επιτροπής, Rec. 1965, σ. 727, συγκεκριμένα σ. 755).
- 142 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων υπέβαλε υποψηφιότητα στον επίδικο διαγωνισμό δεν καθιστά αναγκαστικά απαράδεκτο το παρόν αίτημα. Σε παρόμοια περίπτωση προσφυγής ακυρώσεως, το Δικαστήριο αναγνώρισε ως βλαπτική πράξη μια απόφαση την οποία είχε ζητήσει ο ίδιος ο προσφεύγων, με το σκεπτικό ότι κατά των παρανόμων πράξεων πρέπει πάντοτε να μπορεί να ασκηθεί προσφυγή (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Ιουλίου 1969, υπόθεση 20/68, Pasetti-Bombardella κατά Επιτροπής, Rec. 1969, σ. 235, συγκεκριμένα σ. 243). Ομοίως, στην περίπτωση υπηρεσιακού πταίσματος το οποίο διαπράχθηκε κατόπιν αιτήσεως υπαλλήλου πρέπει πάντοτε να μπορεί να ασκηθεί αγωγή αποζημιώσεως.

- 143 Δεδομένου ότι η αγωγή ερείδεται επί της σχέσεως εργασίας που συνδέει τον ενάγοντα με το καθού όργανο, πρέπει, στη συνέχεια, να εξεταστεί κατά πόσον τηρήθηκαν οι διατάξεις των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 22ας Οκτωβρίου 1975, υπόθεση 9/75, Meyer-Burckhardt κατά Επιτροπής, Rec. 1975, σ. 1171, συγκεκριμένα σ. 1181, και της 7ης Οκτωβρίου 1987, υπόθεση 401/85, Schina κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 3911, συγκεκριμένα σ. 3929). Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι η συμπεριφορά του οργάνου που ζητεί ο ενάγων να ελεγχθεί εκδηλώθηκε, αφενός, με τις αποφάσεις περί προκηρύξεως του διαγωνισμού CJ 32/88 και περί αποδοχής της συμμετοχής του ενάγοντος σ' αυτόν και, αφετέρου, με τη σιωπηρή άρνηση του οργάνου να τον προαγάγει σε θέση νομικού αναθεωρητή χωρίς να έχει πετύχει στον διαγωνισμό. Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί, σε σχέση προς τα τρία αυτά στοιχεία, κατά πόσον η προ της ασκήσεως της αγωγής διαδικασία χώρησε σύμφωνα με τον ΚΥΚ.
- 144 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι ο ενάγων δεν προσέβαλε εμπροθέσμως την απόφαση περί προκηρύξεως του επίδικου διαγωνισμού (βλ. ανωτέρω σκέψεις 86 έως 89). Συνεπώς, δεν μπορεί να επικαλεστεί τον υποτιθέμενο παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση της 7ης Οκτωβρίου 1987, υπόθεση 401/85, Schina). Αντιθέτως, από τα έγγραφα που προσκόμισε το καθού όργανο προκύπτει ότι ο ενάγων πληροφορήθηκε ότι είχε γίνει δεκτός στις εξετάσεις του διαγωνισμού με σημείωμα της διοικήσεως της 9ης Δεκεμβρίου 1988. Δεδομένου ότι ο ενάγων περιέλαβε στη διοικητική του ένσταση της 28ης Φεβρουαρίου 1989 το αίτημα « να αναγνωρισθεί (...) ότι δεν υπήρχε λόγος να [υποχρεωθεί] να [συμμετάσχει] στον διαγωνισμό (...) », το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει ότι ο ανωτέρω προσέβαλε την αποδοχή της συμμετοχής του στον διαγωνισμό εντός της προθεσμίας που τάσσει ο ΚΥΚ. Τέλος, ο ενάγων υπέβαλε αίτημα δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, ζητώντας να προαχθεί σε θέση νομικού αναθεωρητή, και προσέβαλε εμπροθέσμως τη σιωπηρή απόρριψη του αιτήματος αυτού με διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Ως εκ τούτου, το παρόν αίτημα είναι παραδεκτό καθόσον ζητείται να αναγνωρισθεί το υπηρεσιακό πταίσμα που συνίσταται στο ότι ο ενάγων έγινε δεκτός να συμμετάσχει στον επίδικο διαγωνισμό αντί να προαχθεί σε θέση νομικού αναθεωρητή σύμφωνα με το αίτημά του.

β) *Επί της ουσίας*

- 145 Όσον αφορά την ύπαρξη υπηρεσιακού πταίσματος βαρύνοντος το όργανο, πρέπει, πρώτον, να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 4 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ επιβάλλει στην ΑΔΑ να διαβιβάζει στον πρόεδρο της εξεταστικής επιτροπής του διαγωνισμού τον κατάλογο των υποψηφίων που πληρούν τις προϋποθέσεις των εδαφίων α, β και γ του άρθρου 28 του ΚΥΚ για να διοριστούν μόνιμοι υπάλληλοι. Η διάταξη αυτή δεν αφήνει κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στην ΑΔΑ για να αποκλείσει από τον κατάλογο αυτό πρόσωπα τα οποία πληρούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Δεδομένου ότι το άρθρο 4 του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ παρέχει στην ΑΔΑ δεσμία αρμοδιότητα, το γεγονός ότι η ΑΔΑ ενήργησε σύμφωνα με τη διάταξη αυτή δεν μπορεί να συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα.

- 146 Όσον αφορά την απόφαση της εξεταστικής επιτροπής να δεχθεί τον ενάγοντα στις εξετάσεις του διαγωνισμού, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙΙ του ΚΥΚ, η εξεταστική επιτροπή υποχρεούται να εγγράψει στον κατάλογο των υποψηφίων όλους όσους πληρούν τις προϋποθέσεις που ορίζει η προκήρυξη του διαγωνισμού. Όμως, ο ενάγων, όντας ο ίδιος πεπεισμένος ότι οι τίτλοι του πληρούσαν, στην προκειμένη περίπτωση, τις απαιτούμενες προϋποθέσεις, ουδόλως απέδειξε ότι η εξεταστική επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα κατά την εκτίμηση των τίτλων του. Αντιθέτως, πρέπει να αναγνωριστεί ότι η εξεταστική επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να τον εγγράψει στον κατάλογο των υποψηφίων που γίνονταν δεκτοί στις εξετάσεις. Συνεπώς, η απόφαση αυτή δεν μπορεί να συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα.
- 147 Όσον αφορά, τέλος, τη σιωπηρή απόφαση να μη προαχθεί ο ενάγων σε θέση νομικού αναθεωρητή χωρίς να έχει πετύχει στον επίδικο διαγωνισμό, υπενθυμίζεται ότι αυτός δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του ΚΥΚ για να καταλάβει τέτοια θέση χωρίς να πετύχει σε σχετικό διαγωνισμό.
- 148 Κατά συνέπεια, το αίτημα με το οποίο ζητείται να αναγνωριστεί η ύπαρξη υπηρεσιακού πταίσματος βαρύνοντος το καθού όργανο και συνισταμένου στο ότι υποχρέωσε τον ενάγοντα να συμμετάσχει στον διαγωνισμό CJ 32/88 αντί να τον προαγάγει είναι αβάσιμο.

2. Επί του αιτήματος περί αναδρομικού διορισμού του προσφεύγοντος ως νομικού αναθεωρητή από 1ης Σεπτεμβρίου 1988

- 149 Το καθού όργανο θεωρεί το αίτημα αυτό απαράδεκτο. Επικαλείται το άρθρο 176 της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά το οποίο στο όργανο του οποίου η πράξη κηρύχθηκε άκυρη εναπόκειται να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της ακυρωτικής δικαστικής αποφάσεως. Κατά το καθού όργανο, από το άρθρο αυτό και από την απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1965, υπόθεση 110/63, Willame κατά Επιτροπής (Rec. 1965, σ. 803), προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί, αφού ακυρώσει την απόφαση περί μη διορισμού υπαλλήλου, ούτε να αποφασίσει τον διορισμό του ούτε να διατάξει να διοριστεί ο υπάλληλος με τις ενδεδειγμένες διαδικασίες.
- 150 Υπενθυμίζεται ότι ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί, χωρίς να σφετεριστεί τις αρμοδιότητες της διοικήσεως, να απευθύνει διαταγές προς κοινοτικό όργανο. Η αρχή αυτή όχι μόνο καθιστά απαράδεκτα, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, τα αιτήματα με τα οποία ζητείται να υποχρεωθεί το όργανο να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως με την οποία ακυρώνεται απόφαση του οργάνου

(βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουνίου 1983, υπόθεση 225/82, Verzyck κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1991, συγκεκριμένα σ. 2005 επ.), αλλά και ισχύει, καταρχήν, και στο πλαίσιο προσφυγής πλήρους δικαιοδοσίας όπως η προβλεπόμενη στο άρθρο 91, παράγραφος 1, δεύτερη φράση, του ΚΥΚ (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1964, υπόθεση 26/63, Pistoij κατά Επιτροπής, Rec. 1964, σ. 673, συγκεκριμένα σ. 696). Επομένως, ο ενάγων δεν μπορεί να ζητήσει, στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως, να υποχρεωθεί το καθού όργανο να λάβει συγκεκριμένα μέτρα προς αποκατάσταση της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη. Κατά συνέπεια, το παρόν αίτημα είναι απαράδεκτο.

3. *Επί του αιτήματος περί καταβολής της διαφοράς αποδοχών*

α) *Επί του παραδεκτού*

- 151 Το παραδεκτό του παρόντος αιτήματος, το οποίο απορρέει από τη σχέση εργασίας του ενάγοντος, πρέπει να εκτιμηθεί ενόψει των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ. Ο ενάγων δεν ζήτησε, με τις δύο διοικητικές του ενστάσεις, την αποκατάσταση, εις χρήμα, της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη. Ζήτησε, ωστόσο, από την ΑΔΑ, με τη διοικητική ένσταση της 17ης Μαρτίου 1989, να τον διορίσει νομικό αναθεωρητή « κατατάσσοντάς τον στην ίδια σειρά » με τους τρεις επιτυχόντες του διαγωνισμού CJ 32/88. Όμως, το αίτημα του αναδρομικού διορισμού του από την ημερομηνία κατά την οποία διορίστηκαν οι επιτυχόντες του διαγωνισμού περιέχει σιωπηρώς και αίτημα καταβολής της διαφοράς αποδοχών για την εν λόγω περίοδο. Κατά συνέπεια, η προ της ασκήσεως της προσφυγής-αγωγής διαδικασία καλύπτει και αυτό το αίτημα του ενάγοντος (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, υπόθεση 346/87, Bossi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 303, συγκεκριμένα σ. 334). Από αυτό έπεται ότι το αίτημα αυτό πρέπει να κριθεί παραδεκτό.

β) *Επί της ουσίας*

- 152 Για να εκτιμηθεί το βάσιμο του παρόντος αιτήματος αποζημιώσεως, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον ο ενάγων απέδειξε ότι το καθού όργανο βαρύνεται με υπηρεσιακό πταίσμα έναντι αυτού, το οποίο του προξένησε τη ζημία της οποίας την αποκατάσταση ζητεί.
- 153 Από τις σκέψεις σχετικά με το αίτημα ακυρώσεως της απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος-ενάγοντος για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88 προκύπτει ότι δεν υπήρξε κανένα υπηρεσιακό πταίσμα κατά τη λήψη της αποφάσεως αυτής, δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις προαγωγής που ορίζει ο ΚΥΚ.

- 154 Ο ενάγων προσάπτει στο καθού όργανο ότι προέβη στην επιλογή προσωρινών νομικών αναθεωρητών αντί να προκηρύξει διαγωνισμό για τον διορισμό μονίμων νομικών αναθεωρητών και ότι καθυστέρησε πολύ μέχρις ότου προκηρύξει τον διαγωνισμό CJ 32/88. Συναφώς, έχει ήδη αναγνωρισθεί (ανωτέρω σκέψη 66) ότι η συμπεριφορά της ΑΔΑ ήταν σύμφωνη με τις διατάξεις του ΚΥΚ και την αρχή της χρηστής διοικήσεως. Συνεπώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα.
- 155 Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι το καθού όργανο διατήρησε την κατάσταση της προσωρινής ασκήσεως των καθηκόντων αναθεωρητή πέραν της περιόδου που προβλέπεται από το άρθρο 7 του ΚΥΚ. Ωστόσο, παρατηρείται ότι η παράταση αυτή δεν προξένησε καμία ζημία στον ενάγοντα ο οποίος, αντιθέτως, επωφελήθηκε από αυτή. Πράγματι, ναι μεν έπρεπε, σύμφωνα με το άρθρο 7 του ΚΥΚ, να διακοπεί νωρίτερα η καταβολή της αποζημιώσεως που εισέπραττε ο ενάγων, από τις ανωτέρω, όμως, σκέψεις (ανωτέρω σκέψη 61) προκύπτει ότι η διάταξη αυτή δεν του παρείχε κανένα δικαίωμα να προαχθεί σε θέση νομικού αναθεωρητή και να εισπράττει τις σχετικές αποδοχές.
- 156 Όσον αφορά το γεγονός ότι η ΑΔΑ επέλεξε να προκηρύξει διαγωνισμό αντί να περιμένει να καταστεί ο ενάγων προακτός, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι ο ενάγων δεν προσέβαλε εμπροθέσμως την απόφαση περί προκηρύξεως του διαγωνισμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο υπάλληλος ο οποίος δεν έχει προσβάλει εγκαίρως απόφαση της ΑΔΑ δεν μπορεί να επικαλεστεί τον υποτιθέμενο παράνομο χαρακτήρα της αποφάσεως αυτής στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Νοεμβρίου 1981, υπόθεση 106/80, Fourgnier κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2759, συγκεκριμένα σ. 2771).
- 157 Τέλος, από τις σκέψεις σχετικά με το αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως περί μη εγγραφής του ενάγοντος στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CJ 32/88 προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε καμία παρατυπία ικανή να αποτελέσει υπηρεσιακό πταίσμα κατά τη διενέργεια του εν λόγω διαγωνισμού έως τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως αυτής. Αντιθέτως, η ανεπαρκής κοινοποίηση των λόγων της αποφάσεως αυτής μπορεί να στοιχειοθετήσει υπηρεσιακό πταίσμα. Η συμπεριφορά, όμως, αυτή, καίτοι είχε ως συνέπεια να προσβάλει ο ενάγων μια απόφαση της οποίας την αιτιολογία δεν γνώριζε επαρκώς, δεν προκάλεσε την μείωση των αποδοχών του.

158 Κατά συνέπεια, το αίτημα της καταβολής ποσού αντιστοιχούντος προς τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών που εισέπραττε και εκείνων που θα εισέπραττε ως νομικός αναθεωρητής είναι αβάσιμο.

4. *Επί του αιτήματος περί επιδικάσεως του συμβολικού ποσού του ενός ECU προς ανόρθωση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο ενάγων*

159 Ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη σημαντική ηθική βλάβη λόγω της μεταχειρίσεως η οποία του επιφυλάχθηκε από τις διάφορες υπηρεσίες της διοικήσεως του Δικαστηρίου « αφότου άρχισαν να αγνοούνται τα δικαιώματά του ». Ο ενάγων αισθάνθηκε αδικημένος και προσβεβλημένος και εθίγη το επαγγελματικό του κύρος από σειρά πράξεων και παραλείψεων που άρχισαν με την παράλειψη απαντήσεως στις υποψηφιότητες που υπέβαλε για τις θέσεις που κηρύχθηκαν κενές με τις ανακοινώσεις CJ 66/87 και CJ 41/88 και συνεχίστηκαν με τη διοργάνωση του διαγωνισμού βάσει τίτλων και εξετάσεων CJ 32/88, ο οποίος έπασχε τα ελαττώματα που ανέφερε με τους διάφορους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει, με τον αποκλεισμό του από τον πίνακα επιτυχόντων που καταρτίστηκε κατόπιν αυτού που ονομάζει παρωδία διαγωνισμού — και τούτο σε αντίθεση προς σειρά πράξεων που ελήφθησαν σε διάφορα επίπεδα του οργάνου — και με την ανάκληση της προσωρινής αναθέσεως σ' αυτόν καθηκόντων αναθεωρητή. Ο ενάγων προσθέτει ότι η απάντηση της ΑΔΑ στη διοικητική του ένσταση αφορούσε μόνο τυλικές πτυχές της υποθέσεως. Η ΑΔΑ δήλωσε ότι « κατανοούσε » την απογοήτευση του ενάγοντος, πράγμα το οποίο αυτός θεωρεί ως το αποκορύφωμα της ειρωνίας και ως όλως ανεπαρκή δήλωση κατόπιν όλων αυτών των πλημμελειών.

α) *Επί του παραδεκτού*

160 Πρέπει, πρώτον, να εξεταστεί κατά πόσον το παρόν αίτημα αποτέλεσε αντικείμενο προδικασίας κατά τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ. Μολονότι ο ενάγων, με τις δύο διοικητικές του ενστάσεις, δεν ζήτησε την καταβολή του συμβολικού ποσού του ενός ECU προς ανόρθωση της ηθικής του βλάβης, το αίτημα αυτό είναι, εντούτοις, στενά συνδεδεμένο με τα αιτήματα της ακυρώσεως της αποφάσεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88 και της αποφάσεως περί μη εγγραφής του στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CJ 32/88, για τα οποία διεξήχθη προδικαστική διαδικασία σύμφωνα με τον ΚΥΚ. Συνεπώς, το παρόν αίτημα πρέπει να κριθεί παραδεκτό.

β) *Επί της ουσίας*

- 161 Δεδομένου ότι ο ενάγων δεν προσέβαλε την απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση που κηρύχθηκε κενή με την ανακοίνωση CJ 66/87, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι αυτός δεν μπορεί να επικαλεστεί το παράνομο της πράξεως αυτής στο πλαίσιο του αγωγικού αιτήματος (βλ. ανωτέρω σκέψη 156).
- 162 Όσον αφορά το γεγονός ότι δεν δόθηκε απάντηση στην υποψηφιότητά του για τη θέση που αφορούσε η ανακοίνωση κενής θέσεως CJ 41/88, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προβλέπει τη δυνατότητα της σιωπηρής απορρίψεως αιτήματος εκ μέρους της ΑΔΑ και, συνεπώς, δεν την υποχρεώνει να απαντήσει στα αιτήματα που της υποβάλλονται από τους υπαλλήλους. Ως εκ τούτου, η εκ μέρους της ΑΔΑ σιωπή μετά την υποβολή της υποψηφιότητας του ενάγοντος δεν συνιστά υπηρεσιακό πταίσμα.
- 163 Από όσα εκτίθενται σχετικά με το αίτημα της ακυρώσεως της αποφάσεως περί μη εγγραφής του ενάγοντος στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CJ 32/88 προκύπτει ότι τα ίδια ισχύουν και όσον αφορά τον αποκλεισμό του από τον πίνακα αυτόν. Όσον αφορά το υπηρεσιακό πταίσμα που ενδεχομένως συνιστά η ανεπαρκής ανακοίνωση της αιτιολογίας της αποφάσεως αυτής στον ενάγοντα, ο τελευταίος δεν υποστήριξε ότι αυτή ήταν μεταξύ των αιτιών της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη. Πρέπει να προστεθεί ότι, εν πάση περιπτώσει, η ελλιπής αυτή ανακοίνωση δεν επηρέασε το επαγγελματικό κύρος του ενάγοντος. Η ανάκλησή της προσωρινής αναθέσεως των καθηκόντων αναθεωρητή δεν μπορεί να θεωρηθεί, αυτή καθαυτή, υπηρεσιακό πταίσμα, δεδομένου ότι το χρονικό διάστημα κατά το οποίο μπορούσε να διατηρηθεί η κατάσταση αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, είχε εξαντληθεί. Τέλος, η απάντηση που δόθηκε από την ΑΔΑ στις διοικητικές ενστάσεις του ενάγοντος δεν περιέχει κανένα στοιχείο το οποίο να μπορεί να του προξένησε ηθική βλάβη και ήταν, συνεπώς, η προσήκουσα απάντηση.
- 164 Κατά συνέπεια, το αίτημα περί ανορθώσεως της ηθικής βλάβης την οποία ισχυρίζεται ότι υπέστη ο ενάγων είναι αβάσιμο.
- 165 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η υπό κρίση προσφυγή-αγωγή είναι απορριπτέα.

Ε — Επί των δικαστικών εξόδων

- 166 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν. Εξάλλου, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, το Πρωτοδικείο μπορεί να συμψηφίσει τα έξοδα ολικώς ή μερικώς εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ελλιπής ανακοίνωση, από το καθού όργανο, της αιτιολογίας της αποφάσεως περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού CJ 32/88. Αν ο προσφεύγων είχε λάβει γνώση των αριθμητικών αποτελεσμάτων που πέτυχε στις εξετάσεις, θα διέθετε ένα σημαντικό στοιχείο για να εκτιμήσει την ορθότητα της αποφάσεως που προσέβαλε και μπορούσε να είχε οδηγηθεί στην απόφαση να υποβάλει στο Πρωτοδικείο μέρος μόνο των αιτημάτων της υπό κρίση προσφυγής-αγωγής. Επειδή η συμπεριφορά αυτή συνέβαλε στη γένεση ενός μέρους της διαφοράς, το καθού όργανο πρέπει να φέρει, πέραν των δικών του δικαστικών εξόδων, και το ένα τέταρτο των εξόδων του προσφεύγοντος. Ο προσφεύγων θα φέρει τα τρία τέταρτα των εξόδων του.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.**
- 2) Το Δικαστήριο θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα και το ένα τέταρτο των εξόδων του προσφεύγοντος-ενάγοντος, ο οποίος θα φέρει τα τρία τέταρτα των εξόδων του.**

Briët

Kirschner

Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Ιουνίου 1991.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

H. Jung

C. P. Briët